

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 10/2018

Cena \$ 2.50

OCTOBER 2018

Domek Panny Marie v Loretě v Praze

Vážení čtenáři, s měsícem říjnem přichází klidnější podzimní období a s ním i možnost meditace nad naším životem a putováním. Karel Gott zpívá ve své písni: „Čas letí jako bláznivý, já nechytím ho, ani vy...“ Když neumíme zkrotit čas, často přidáváme na tempu a propadáme se do nesmyslného aktivismu. Jak si pomoci? Možná tím, že se necháme inspirovat patronkou leteců, rodin a domovů. Ona ochránkyně nebeských mořeplavců a rodinných krbů je Panna Maria Loretánská (památku se slaví 10. prosince).

Podívejme se blíže na její příběh. Bible nám vypráví o skrytém životě svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa v Nazaretě. Podle tradice bydleli v domečku, který byl svědkem posvátného okamžiku Vtělení, kdy archanděl Gabriel zvěstoval Panně Marii, že počne z Duha svatého, a kdy se jednorozený Boží Syn stal v jejím lůně člověkem. V tomto domě pak svatá Rodina přebývala po návratu z egyptského vyhnanství a Panna Maria tu žila až do Kristovy smrti. Mariánský domek v Nazaretu se stal záhy uctívaným místem křesťanů. V 5. století se jeskyně ve skále i stavba, jež k ní přiléhala, ocitly v kryptě pod podlahou nově vystavěné byzantské baziliky, kterou ve 12. století nahradila bazilika zbudovaná křížáky. R. 1263 byl tento chrám zcela zničen na rozkaz velitele

vojsk sultána Baybarse. Domek Panny Marie však zázrakem zůstal zachován bez úhony, jak to dosvědčili poutníci do Svaté země v r. 1289. O dva roky později na témže místě zůstala již jen jeskyně, která je v bazilice Zvěstování uctívána dodnes.

Nejnovější výzkumy potvrzují, že tři stěny domku, přiléhající původně ke skále, byly v návaznosti na jinak neúspěšnou křížovou výpravu r. 1291 zásluhou poutníků rozebrány. Jednotlivé kameny pak byly zřejmě pod patronací řeckého rodu Angeli, spřízněného s byzantským císařem, převezeny lodí nejdříve k obci Tersatto na území Dalmácie a následně r. 1294 do Loreta poblíž Ancony v Itálii. Zdá se, že jméno rodiny, která stála v pozadí převozu domku ze Svaté země, dalo časem vzniknout legendě o zázračném (téměř leteckém) přenesení prostřednictvím andělů (s několika mezipřistáními). Odtud patronát Panny Marie jako Ochránkyně leteců! Nazaretský domek (Santa Casa – Svatá Chýše) tedy přistál v italském Loretu a okamžitě se stal poutním místem, kde byla uctívána Panna Maria Loretánská. V 15. a 16. století postavili papežové nad domkem – kostelíkem, velkou baziliku s 12 kaplemi. (Dnes o sanktuárium pečují bratři kapucíni).

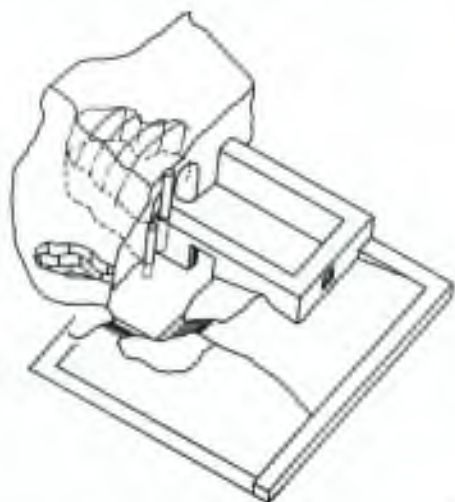
V raném 17. století už mělo Loreto výsadní postavení mezi evropskými poutními místy a přitahovalo zbožnou šlechtu, která si přála mít kousek poutního genia loci na svém panství. Na našem území byl prvním zakladatelem Svaté Chýše Kryštof Mladší Popel z Lobkowicz, který r. 1584 postavil první loretánskou kapli v Horšovském Týně poté, co vykonal pouť do Loreta. Jak už jsme psali v červnovém čísle Hlasů, pražskou Sv. Chýši založila Benigna Kateřina svobodná paní z Lobkowicz. Základní kámen k domku byl položen 3. června 1626. Stavbu projektoval vídeňský Ital G. B. Orsi a vysvětil ji 25. března 1631 pražský arcibiskup Arnošt Vojtěch kardinál hrabě z Harrachu.

Zázračné přenesení Svaté Chýše

Tehdy měl Nazaretský domek na vnějším plášti pouze mariánské malby. Teprve v 60. a 70. letech 17. stol. bylo nákladem Alžběty Apolonie hraběnky Kolowratové vybudováno reliéfní obložení stěn ve štuce, jehož autorem je z podstatné části Ital G. B. Cometa. Ikono-graphický program výzdoby (důsledně odvozený z italské předlohy) obsahuje reliéfy ze života P. Marie s důrazem na Kristovo dětství; severní stěna – Narození P. Marie, Zasnoubení P. Marie; západní stěna – Zvěstování P. Marii, P. Maria na návštěvě u sv. Alžběty a sv. Rodina u zápisu v Betlémě; jižní stěna – Narození Páně, Klanění pastýřů a sv. Tří králů narozenému Ježíši; východní stěna – Smrt P. Marie a Přenesení Svaté Chýše z Nazareta do Evropy. Reliéfní pole jsou oddělena nikami se sochami starozákonních proroků (v dolní etáži) a pohanských věštek sibiyl (v horní etáži) – tedy těch, kteří předpověděli narození Ježíše a P. Marie.

Pokračování na str. 15

Rekonstrukce domku Panny Marie v Nazaretě

Foto na titulní straně:
Svatá Chýše na nádvoří Lorety v Praze

Loretánská litanie

Pane, smiluj se. *Pane, smiluj se.*
 Kriste, smiluj se. *Kriste, smiluj se.*
 Pane, smiluj se. *Pane, smiluj se.*

Bože, náš nebeský Otče,
smiluj se nad námi.
 Bože Synu, Vykupiteli světa,
 Bože Duchu svatý,
 Bože v Trojici jediný,

Svatá Maria, *oroduj za nás.*
 Svata Boží Rodičko,
 Svata Panno panen,

Matko Kristova,
 Matko Božské milosti,
 Matko nejčistší,
 Matko nejčudnější,
 Matko neporušená,
 Matko neposkvrněná,
 Matko láskyhodná,
 Matko obdivuhodná,
 Matko dobré rady,
 Matko Stvořitelova,
 Matko Spasitelova,

Panno nejmodřejší,
 Panno úctyhodná,
 Panno chvályhodná,
 Panno mocná,
 Panno dobrotivá,
 Panno věrná,

Zrcadlo spravedlnosti,
 Trůne moudrosti,
 Příčina naší radosti,
 Stánku Ducha svatého,
 Stánku vyvolený,
 Stánku zbožnosti,
 Růže tajemná,
 Věži Davidova,
 Věži z kosti slonové,
 Dome zlatý,
 Archo úmluvy,
 Bráno nebeská,
 Hvězdo jitřní,
 Uzdravení nemocných,
 Útočiště hříšníků,
 Těšitelko zarmoucených,
 Pomocnice křesťanů,

Královno andělů,
 Královno patriarchů,
 Královno proroků,
 Královno apoštolů,
 Královno mučedníků,

Soška Loretánské Madony v Praze

Královno vyznavačů,
 Královno panen,
 Královno všech svatých,
 Královno počatá bez poskvrny hříchu dědičného,
 Královno na nebe vzatá,
 Královno posvátného růžence,
 Královno míru,

Beránku Boží, tys na sebe vzal hřích světa,
smiluj se nad námi.

Beránku Boží, tys na sebe vzal hřích světa,
 Beránku Boží, tys na sebe vzal hřích světa,

Oroduj za nás svatá Boží Rodičko,
aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

Modleme se :

Prosíme Pane Bože, popřej nám, svým služebníkům, stálé zdraví duše i těla a na mocnou přímluvu blahoslavené Marie, vždy Panny, osvobod nás od nynějších zármutků a dej nám radost věčného života; skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

29. neděle v mezidobí - 21. října 2018

1. ČTENÍ - Iz 53, 10-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodinu se zalíbilo zdrtit svého Služebníka utrpením; jestliže dá na usmíření svůj život, uzří potomstvo, které bude žít dlouho, skrze něho se zdaří Hospodinův plán. Pro útrapy své duše uvidí světlo, nasytí se svým poznáním. Můj spravedlivý Služebník ospravedlní mnohé, neboť sám ponese jejich viny.

2. ČTENÍ - Žid 4, 14-16

Čtení z listu Židům.

Bratři! Máme vynikajícího velekněze, který prošel až do nejvyššího nebe: je to Ježíš, Boží Syn. Proto se pevně držíme svého vyznání. Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu. Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoli potřebujeme pomoci.

EVANGELIUM - Mk 10, 35-45

Slova svatého evangelia podle Marka.

K Ježíšovi přistoupili Zebedeovi synové Jakub a Jan a řekli mu: „Mistře, rádi bychom, kdybys nám splnil, oč tě požádáme.“ Odpověděl jim: „Co chcete, abych pro vás udělal?“ Řekli mu: „Dej, ať v tvé slávě zasedneme jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, co chcete. Můžete pít kalich, který já piji, nebo dát se ponořit v křest, ve který já budu ponořen?“ Oni mu odpověděli: „Můžeme!“ Ježíš jim řekl: „Kalich, který já piji, pít budete, a v křest, ve který já budu ponořen, ponoření budete. Ale posadit po mé pravici nebo levici není má věc, nýbrž je pro ty, kterým je to připraveno.“ Když to slyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na Jakuba a Jana. Ježíš si je zavolaal a řekl jim: „Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládnou národům a velmoži dávají citit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vašim služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“

30. neděle v mezidobí - 28. října 2018

1. ČTENÍ - Jer 31, 7-9

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Tak praví Hospodin: „Oslavujte Jakuba, jásejte nad prvním z národů, ať je slyšet váš jásot: Zachránil Hospodin svůj národ, zbytky Izraele! Hle, přivedu je nazpět ze severní země, shromáždím je od končin země; slepí a kulhaví budou mezi nimi, spolu se ženami v naději a nedělkami; veliký zástup bude těch, kteří se sem vrátí. Přicházejí s pláčem, ale útěchou je doprovázím; přivedu je k vodním proudům přímou cestou, na niž neklopýtnou. Stal jsem se totiž Izraeli otcem, Efraim je mým prvorozenkem.“

2. ČTENÍ - Žid 5, 1-6

Čtení z listu Židům.

Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti i za hříchy. Protože sám je stejně podroben slabosti, je schopen cítit s chybujícími a bloudícími. A proto musí podávat oběti za hříchy sám za sebe jako za ostatní lidi. Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Áron. Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale dal mu ji ten, který mu řekl: Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil, jak říká i na jiném místě: Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova.

EVANGELIUM - Mk 10, 46-52

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák - Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Buď dobré mysli, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

Slavnost Všech svatých 1. listopadu 2018

1. ČTENÍ - Zj 7, 2-4.9-14

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem, jak od východu slunce vystupuje jiný anděl. Držel v ruce pečeti dlo živého Boha a zvolal silným hlasem na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi i moři: „Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokud nepoznamenáme na čele služebníky našeho Boha!“ A uslyšel jsem, kolik bylo těch poznamenaných: sto čtyřiačtyřicet tisíc ze všech kmenů izraelského lidu. Potom se podívám, a hle - veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným hlasem: „Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!“ Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců a čtyř bytostí, padli na tvář před trůnem, klaněli se Bohu a volali: „Amen. Chvála, sláva, moudrost, díky, čest, moc a síla přísluší našemu Bohu na věčné věky! Amen.“ Tu na mě promluvil jeden ze starců a zeptal se mě: „Kdo jsou tihle zde v bílém rouchu a odkud přišli?“ Odpověděl jsem mu: „Můj pane, to víš ty.“ Řekl mi: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi.“

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 1-3

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti.

Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Každý, kdo skládá tuto naději v něho, uchovává se čistý, jako on je čistý.

EVANGELIUM - Mt 5, 1-12a

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízňají po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

31.neděle v mezidobí - 4.listopadu 2018

1. ČTENÍ - Dt 6, 2-6

Čtení z páté knihy Mojžišovy

Mojžiš řekl lidu: „Boj se Hospodina svého Boha, a zachovávej všechny jeho zákony a příkazy, které já ti prikazuji - ty, tvůj syn a syn tvého syna - po všechny dny svého života, abys byl dlouho živ. Slyš, Izraeli, svědomitě je zachovávej, aby se ti dobře vedlo, abyste se velmi rozmnožili, jak to slíbil Hospodin, Bůh tvých otců, že ti dá zemi oplývající mlékem a medem. Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. Miluj Hospodina, svého Boha, celým srdcem, celou duší a celou svou silou! Ať tato slova, která ti dnes prikazuji, zůstanou v tvém srdci!“

2. ČTENÍ - Žid 7,23-28

Čtení z listu Židům.

Bratři! V době starozákonní mnozí se stávali kněžími, protože umírali, a nemohli tedy jimi být stále; Ježíš však je navěky, a proto jeho kněžství nepřechází na někoho jiného. Proto také je schopen přinést navždy spásu těm, kdo skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval. Ano, právě takového velekněze jsme potřebovali: aby byl svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků, vyvýšený nad nebesa, který nemá zapotřebí, jako jiní velekněží, stále a stále podávat oběti nejprve za hříchy vlastní a teprve potom za hříchy lidu. Ježíš to učinil jednou provždy, když sám sebe přinesl v oběť. Zákon totiž ustanovuje za velekněze lidi, kteří jsou podrobeni slabosti; ale ona přísaha - pozdější než Zákon - ustanovuje Syna, který dosáhl dokonalosti navždy.

EVANGELIUM - Mk 12, 28b-34

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jeden z učitelů Zákona přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: 'Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou

svou myslí a celou svou silou.' Druhé je toto: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' Žádné jiné přikázání není větší než tato.“ Učitel Zákona mu na to řekl: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že on je jediný a není jiného kromě něho a milovat ho celým srdcem, celým rozumem a celou silou a milovat bližního jako sám sebe je víc než všechny oběti a dary.“ Když Ježíš viděl, že učitel Zákona odpovídal rozumně, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ A nikdo se už neodvážil dát mu nějakou otázku.

32.neděle v mezidobí - 11.listopadu 2018

1. ČTENÍ - I Král 17, 10-16

Čtení z první knihy Královské.

Prorok Eliáš šel do Sarepty. Přišel k bráně města, a hle - jedna vdova tam právě sbírala dříví. Zavolal ji a řekl: „Prosím, dej mi trochu vody v nádobě, abych se napil.“ Když mu pro ni šla, zavolal na ni: „Vezmi s sebou také kousek chleba!“ Ona odpověděla: „Jako že je živ Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeného, ale jen hrst mouky v hrnci a trochu oleje ve džbánu. Právě sbírám pár kousků dřeva, pak půjdu a upeču z toho sobě i svému synu. Najíme se a umřeme.“ Eliáš ji řekl: „Bud' bez starosti, jdi a udělej, jak jsi řekla. Nejdřív z toho upeč' mně malou placku a přines mi to, pak půjdeš a upečeš sobě a svému synu. Neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Nevypřázdni se hrnec s moukou a neubude ve džbánu s olejem až do dne, kdy Hospodin sešle déšť na zemi!“ Ona tedy šla a udělala podle Eliášových slov a jedla ona, on i její syn po drahý čas. Z hrnce se mouka nevypřázdnila a ze džbánu oleje neubývalo podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Eliáše.

2. ČTENÍ - Žid 9, 24-28

Čtení z listu Židům.

Kristus nevešel do svatyně, zbudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není třeba, aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hřích. A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objeví se podruhé - ne už pro hříchy - ale aby přinesl spásu těm, kteří na něho čekají.

EVANGELIUM - Mk 12, 38-44

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš učil zástupy: „Varujte se učitelů Zákona! Chodí rádi v dlouhých řízách, mají rádi pozdravy na ulicích, první sedadla v synagogách a čestná místa na hostinách; vyjadí vdovám domy pod záminkou dlouhých modliteb. Ty stihne tím přísnější soud.“ Potom se posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů. Zavolal své učedníky a řekl jim: „Amen, pravím vám: tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 30. září 2018

Politické události

Vláda schválila rozpočet na rok 2019, vzrostou důchody i platy

Vláda schválila návrh státního rozpočtu na příští rok se schodkem 40 miliard korun. Je to o deset miliard méně, než původně plánovalo ministerstvo financí. Prioritami rozpočtu jsou investice a růst důchodů a platů ve státní správě. Schodek rozpočtu kritizovala pravicová opozice i ekonomové. Sněmovna musí návrh rozpočtu dostat do konce září, závěrečné schvalování se uskuteční v prosinci.

Premiér Andrej Babiš (ANO) chce o podpoře návrhu rozpočtu jednat ve Sněmovně se všemi stranami. Pravicová opozice i ekonomové uvedli, že v době hospodářského růstu je schodek těžko obhajitelný a nezodpovědný. ODS a TOP 09 vyzvaly kabinet, aby se snažil omezit mandatorní výdaje. Zatímco předsedkyně sněmovního rozpočtového výboru Miloslava Vostrá (KSČM) považuje schodek za akceptovatelný, podle Píráků nedává logiku. Strukturu rozpočtu kritizují také hnutí Svoboda a přímá demokracie a KDU-ČSL. Ministryně financí Alena Schillerová (za ANO) uvedla, že návrh rozpočtu na příští rok je "maximum možného".

Podle ekonoma Davida Marka je schodek rozpočtu zbytečný, navýšení důchodů nesystémové a růst platů zrychlí inflaci. "Ostatně je již tradicí, že se v příznivých dobách problémy neřeší, ale naopak vytváří. Naštěstí obce a

kraje hospodaří rozumněji a veřejné finance jako celek jsou v lepší kondici než samotný rozpočet vlády," uvedl.

Průměrný starobní důchod se podle rozpočtu od ledna zvýší asi o 900 korun měsíčně. Pevná část penze, která je pro všechny stejná a nyní činí 2700 korun, se zvedne celkem o 570 korun. Zásluhová procentní výměra, v níž se odrážejí odpracované roky a výdělek, poroste o 3,4 %.

Tarifní platy učitelů by měly od příštího roku stoupnout o deset procent a tarifní platy příslušníků bezpečnostních sborů o dvě procenta. Těm zároveň stoupne minimálně o 2000 korun rizikový příplatek. Tarifní platy ostatních zaměstnanců placených ze státního rozpočtu vzrostou o pět procent.

Schválení rozpočtu ve Sněmovně bude zřejmě záviset na postoji komunistů. Vostrá uvedla, že KSČM bude o podpoře rozpočtu teprve jednat v poslaneckém klubu. "Kdybych mluvila za sebe, tak schodek 40 miliard je v tuto chvíli pro mě akceptovatelný," uvedla. KSČM se podle ní bude soustředit na rozbor toho, kam mají směřovat investice a zda jsou příslušné projekty připravené.

Nebezpečnou syntetickou drogou se otrávil dva lidé

Nebezpečná syntetická droga, která se šíří v Moravskoslezském kraji, má už dvě oběti. Druhým mrtvým je pětáctiletý muž, který byl nalezen na Opavsku. Při prověřování jeho úmrtí se uká-

zalo, že rovněž zemřel po požití syntetického kanabinoиду. Celkem tak bylo prioritáveno 23 lidí. Stoupl i počet obviněných na sedm, sdělila novinářům policejní mluvčí Gabriela Pokorná. Po požití drogy zemřel také dvaatřicetiletý bezdomovec.

Pětačtyřicetiletý muž byl nalezen na volně přístupném prostranství. Podle dosud zjištěných informací policie muž užil syntetickou látku a pak měl zdravotní potíže. Byl ošetřen a krátce hospitalizován. Drogu ale užil znovu. Muži se stalo osudným, že stejně jako bezdomovec, který zemřel v Ostravě, drogu ve větší míře kombinoval s alkoholem.

Nově obviněným z nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými látkami a s jedy je osmnáctiletý muž, kterému hrozí až pětileté vězení. Většina případů intoxikace byla v Ostravě, další se objevily na Opavsku.

Už dříve bylo obviněno šest lidí ve věku od 17 do 41 let. Vazebně je stíhán šestatřicetiletý muž. Tomu ale hrozí až osmnáctileté vězení. Podle informací ČTK je obviněným bezdomovec, který drogu kouřil spolu s dvaatřicetiletým mužem, jenž v důsledku jejího požití zemřel. Policie se případem začala zabývat právě poté, co v Komenského sadech zkolabovali dva muži bez domova a jeden z nich zemřel.

Polovina senátorů vyzvala Babiše, ať ČR přijme 50 syrských sirotků

Zhruba polovina senátorů včetně předsedy horní komory Milana Štěcha (ČSSD) vyzvala premiéra Andreje Babiše (ANO) a vládu, aby Česko přijalo 50 syrských sirotků. Podle skupiny zákonodárců na tyto děti nelze pohlížet

jako na běžné imigranty, neboť se ocitly v tragické situaci bez vlastní vůle. Babiš výzvy k přijetí dětí označil za absurdní a vymyšlenou kauzu a řekl, že Česko má vlastní problémy s dětmi, kterým se nedostává pěstounské péče. Podle prezidenta Miloše Zemana iniciativa europoslankyně Michaely Šojdrové (KDU-ČSL) k přijetí sirotků souvisí s volbami.

Na společné prohlášení, pod nímž jsou podepsáni zástupci všech senátních klubů s výjimkou ANO, upozornila Česká televize. "Žádáme Vás a vládu České republiky o rychlou pomoc těmto dětským sirotkům žijícím nyní v přelidněných řeckých uprchlických táborech. Učiňte, prosím, urychleně taková opatření, aby Česká republika mohla být jednou z těch zemí, která dokáže účinně a bezodkladně pomáhat v nouzi nejvyšší," uvádí dokument, který má ČTK k dispozici.

Výzvu podepsal také Lumír Aschenbrenner z ODS. Senátní klub ODS v prohlášení k danému tématu zdůraznil, že "Česká republika je samostatný a svobodný stát, který by měl ctít zásady přirozené solidarity a humanity". Vláda by proto podle občanských demokratů měla co nejrychleji přijít s plánem, jak při řešení migrace konkrétně pomáhat. "Žádná politická funkce či obavy o politickou budoucnost nebo výsledky voleb by neměly vést ke zneužívání těchto témat, a to včetně návrhů jejich řešení," uvádí se v prohlášení klubu.

Iniciativa Šojdrové přimout 50 syrských sirotků vyvolala v posledních dnech silnou veřejnou i politickou reakci. Babiš prohlásil, že výzva senátorů je pokračo-

váním absurdní kauzy zneužívání dětí pro politický boj. "Díky této pseudoaféře jsem zjistil, že my máme v Čechách 2500 dětí, které chtějí pěstounskou péči a hledají rodiče. To je stejné, jako kdybych já nyní vyzval, aby pomohli našim dětem a aby se o ně postarali," řekl premiér novinářům po neformálním unijním summitu v Saleburku. Experti se podle něho shodují, že syrské děti se chtějí vrátit do své rodné země.

Demonstranti u Sněmovny žádali hlasování o nedůvěře vládě

Proti vládě ANO a ČSSD podpořené komunisty protestovaly na pražském Malostranském náměstí dvě stovky lidí. Protestující požadovali vyvolání hlasování o nedůvěře vládě. Několik opozičních poslanců přišlo demonstranty podpořit. Demonstrující se vyjadřovali zejména proti premiérovi Andreji Babišovi (ANO) a faktu, že současnou vládu podporuje KSČM. Ta se podle nich dostatečně neoprostila od minulosti. Řečníci upozorňovali na to, že Babiš byl evidován ve svazcích Státní bezpečnosti, a kritiku vyvolalo také premiérovo nedávné vyjádření o tom, že Česká republika nepřijme 50 syrských sirotků. Organizátoři a účastníci demonstrace požadovali po poslancích, aby sebrali dostatek podpisů pro vyvolání hlasování o nedůvěře vládě. V tom je podpořil poslanec a kandidát na pražského primátora Jan Čížinský, který uvedl, že pokud ho někdo osloví, hlasování podpoří. "Tato vláda je neslušnou vládou, opírá se o komunisty a my se za ni stydíme," uvedl.

Naopak předseda poslanců TOP 09 Miroslav Kalousek

na pódiu řekl, že v současné situaci by vyvolání hlasování bylo marné, protože vláda má zajištěnou podporu. "Věřím ale, že uteče několik dnů nebo měsíců a ta šance se naskytne," řekl Kalousek.

Podobně to viděl poslanec a první místopředseda lidovců Marian Jurečka, podle něhož je nutné počkat na vhodnou dobu, která by mohla nastat po říjnových komunálních volbách. Dodal, že lidé by měli svůj názor vyjádřit právě ve volbách, a to zejména do Senátu, kam se bude volit třetina senátorů. "Úloha Senátu jako pojistky demokracie znovu přichází," řekl.

Hamáček navrhl na ministra zahraničí nynějšího náměstka Petříčka

Předseda ČSSD Jan Hamáček vyzval dopisem premiéra Andreje Babiše (ANO), aby navrhl prezidentovi Miloši Zemanovi jmenovat ministrem zahraničních věcí dosavadního náměstka Tomáše Petříčka (ČSSD). Sociální demokraté tak ustoupili ve sporu o nominaci europoslance Miroslava Pocheho (ČSSD), kterého do čela diplomacie odmítl v červnu jmenovat prezident Miloš Zeman. Babiš nominaci Petříčka na ministra akceptuje. Opozice Petříčka kritizovala pro nedostatek zkušeností, označila ho i za prodlouženou ruku Pocheho.

Hamáček původně avizoval, že situaci vyřeší až po říjnových volbách, nicméně s nynějším řešením vyšel na veřejnosti nakonec hned v okamžiku, kdy se ukázalo jako "průchodné a adekvátní". S Pochem o změně nominace mluvil, europoslanec ji podle něj akceptoval. Poche ČTK řekl, že Petříček je vynikající volba.

Prezidentův mluvčí Jiří Ovčáček předpokládá, že Zeman bude o věci mluvit s Babišem. Očekává, že příležitost k tomu bude na schůzce prezidenta s premiérem 2. října v Lánech.

Opoziční strany mají k nominaci výhrady. Předseda ODS Petr Fiala kritizoval to, že šéfem diplomacie má být člověk bez větších politických zkušeností, jehož názory navíc nejsou veřejnosti známy. Podobně se vyjádřil předseda TOP 09 Jiří Pospíšil. Pro KSČM, která vládu toleruje, byla nominace překvapením a komunistický poslanec Leo Luzar.

Policie letos zadržela v ČR 130 migrantů, mnohem méně než v roce 2015

Jen zhruba 130 migrantů, kteří přecházeli přes české území, zadržela od počátku letošního roku policie v Česku. Ve srovnání s rokem 2015, kdy vrcholila migrační krize a přes Českou republiku se jich pokoušelo přejít až 3000, je to výrazně méně. Řekl to při kontrolní akci policie na Chebsku zaměřené na migraci ministr vnitra Jan Hamáček (ČSSD). Uvedl, že ČR není pro migranty cílovou ani tranzitní zemí. Navíc dobrá práce policie při odhalování nelegální migrace podle něj odrazuje převaděče od pokusů dostat uprchlíky do cílových zemí přes Česko. Jak doplnil, lidé, kteří byli zadrženi letos, byli většinou z Blízkého východu nebo zemí bývalého Sovětského svazu. Podle Vilda Česká republika už v roce 2015 dala jasný vzkaz převaděčům, že migranti budou v Česku identifikováni, proto se podle něj raději Česku vyhýbají. Kromě rozsáhlejších akcí policie v Karlovarském kraji podle krajského ředitele dělá na-

mátkové kontroly na hranicích pravidelně. Od počátku roku se takových kontrol odehrály na dvě desítky.

Ze Slovenska

Slováci budou moci legálně vyrábět destiláty i doma

Slováci budou moci doma legálně vyrábět destiláty pro vlastní potřebu. Umožní jim to zákon, který navrhla vládní strana Most-Híd a který slovenský parlament schválil. Jedna domácnost bude moci na Slovensku legálně vypálit 25 litrů alkoholu ročně výhradně z vlastního ovoce a medu.

Změnou zákona umožnili poslanci slovenským domácnostem vlastnit menší destilační zařízení s objemem do sta litrů a vyrábět destiláty pro vlastní potřebu. Zájemci starší 21 let se budou muset registrovat na úřadech. Provozovatelé domácích destilačních zařízení budou muset platit spotřební daň z lihu ve stejné výši, jako v případě využití oficiálních palíren. Sazba je poloviční ve srovnání s velkými výrobci lihovin. Za litr 50 procentní pálenky budou státu odvádět 2,70 eura (asi 70 korun).

Umožnění výroby destilátů v domácnostech kritizovali výrobci alkoholu. Tvrdí, že opatření je v rozporu s právem EU a že se v praxi projeví snížením výběru spotřební daně z lihu do státního rozpočtu. Vyslovili rovněž obavy z kvality vyráběných destilátů v domácnostech, což by podle nich mohlo ohrozit zdraví konzumentů.

Slovenský islamista opravdu chystal útok, je to osamělý vlk, řekl policejní prezident

První islámský fanatik, kterého zatkla česká policie a lo-

ni v listopadu ho obvinila z možné přípravy bombového teroristického útoku, skutečně atentát připravoval.

V Otázkách Václava Moravce to potvrdil policejní prezident Tomáš Tuhý. Podle něj mladého radikálního Slováka, který navštěvoval pražské mešity a vystupoval pod jménem Abdul Rahman, nelze považovat za člena organizované skupiny, ale za takzvaného osamělého vlka.

Na kauzu slovenského islamisty upozornila před nedávnem MF Dnes. „Tento člověk skutečně teroristický útok připravoval. Jenom díky skvělé kooperaci zpravodajských služeb a policie České republiky se podařilo předejít možná vážnému incidentu,“ řekl v ČT Tuhý.

Za svého šejcha, tedy vzor v praktikování muslimské víry, označil stíhaný mladík bývalého pražského imáma, kterého policie už dřív obvinila z podpory terorismu. Bývalý imám je stíhaný na útěku za pomoc svému bratrovi a švagrové, kteří se podle policie účastnili v Sýrii bojů v sesterské teroristické organizaci Al-Káidy. Muslimská komunita na radikalizaci Slováka neupozornila.

Policie u mladíka při domovní prohlídce našla chemikálie, manuály na výrobu bomby a návody, jak ji připevnit na tělo a na automobil. Jeho vysvětlení, že šlo o materiál na výrobu zábavní pyrotechniky k oslavě Nového roku, považují policisté za chatrné, protože muslimové Nový rok neslaví.

Ekonomika

Ministr: Sucho způsobilo zemědělcům škody za 11 až 12 miliard Kč

Letošní sucho způsobilo českým zemědělcům škody

za 11 až 12 miliard korun. Odškodnění, které stát zemědělcům vyplatí, by se mělo pohybovat mezi dvěma až třemi miliardami korun. Novinářům to ve Zlíně řekl ministr zemědělství Miroslav Toman (za ČSSD). Na sčítání škod podle něj ministerstvo nadále pracuje, a to ve spolupráci s vědeckým týmem InterSucho.

„Nechci teď říkat přesná čísla, protože to budeme dopočítávat. Velmi rádi bychom zemědělce odškodnili, to, co je nejvíc potřeba, to znamená náhrady za krmené plodiny. Pak bychom pokračovali speciálkami a dalšími, to znamená bude to ve třech krocích. Odškodnění by mělo jít od 1. prosince letošního roku,“ uvedl ministr.

Sucho se podle něj zřejmě projeví v nárůstu cen potravin. „Zásadní vliv na ceny potravin mají řetězce a je otázka, jak toho využijí nebo až zneužijí. Ceny komodit jsou strašně dlouho stejné. Bylo by zdravé, kdyby se to zvedlo přesně o ty náklady a o cenu, kterou budou zemědělci dostávat.“

Zemědělci budou kvůli suchu snižovat počty chovaných zvířat

Zemědělci v České republice budou zřejmě kvůli nedostatku krmiva snižovat stavy chovaných zvířat, ukázal průzkum Zemědělského svazu ČR (ZSČR). Nedostatek sena, senáže, ale i slámy a siláže je výsledkem letošního sucha. S vyplácením kompenzací za sucho začne stát zřejmě na konci roku. Vladimír Pícha ze Zemědělského svazu odhadl, že zemědělci budou muset stáda zmenšit o desítky tisíc kusů.

Snižování stavů bude podle předsedy Zemědělského svazu Martina Pýchy náročné,

ale nejde o likvidaci chovů. Obchod se skotem stagnuje. „Prodat dneska zvířata je obrovský problém,“ řekl Pýcha. Platí to podle něj i v případě jatek. „Jatka už hovězího moc nechťejí, snaha podniků prodat je velká, nabídka převyšuje poptávku. Stejný problém začíná být i v Německu,“ uvedl šéf svazu. Zemědělci se podle něj budou snažit zvířata udržet nákupem krmiva v regionech, které jsou suchem zasaženy méně, případně lze něco koupit i v zahraničí. „Máme informaci o tom, že se zemědělci snaží nakupovat z Polska, nicméně i tam je nedostatek krmení, takže to není jednoduché,“ řekl Pýcha.

Největší nedostatek sena je podle průzkumu svazu ve středních Čechách, zemědělci tam vyprodukovali jen polovinu toho, co předpokládali. Polovinu očekávaného množství senáže mají k dispozici zemědělci v Pardubickém kraji. Chybět bude také sláma, v průměru na republiku asi 20 procent.

Cena za tunu sena se podle zemědělců nyní pohybuje okolo 4000 korun, loni byla jen třetinová. O české seno už mají zájem rakouští zemědělci. Nakupují ho z kompenzací za letošní sucho, které už dostali vyplacené. Českým zemědělcům zatím stát vyplácí kompenzace za sucho loňského roku. Do konce září má vyplatit 90 procent požadované částky. Kompenzace za letošní ztráty způsobené suchem začne stát vyplácet v prosinci, řekl na konferenci ve Větrném Jeníkově Petr Jílek z ministerstva zemědělství.

Ve vlcích a autobusech startují slevy pro studenty a důchodce

Studenti do 26 let a senioři nad 65 let mohou využívat ve

vlacích a autobusech nové slevy ve výši 75 procent z jízdného, které na jaře schválila vláda. Kompenzace na zlevněné jízdné vyjdou stát od příštího roku zhruba na 5,83 miliardy korun ročně. Slevy budou platit na všech vnitrostátních autobusových a železničních linkách, v rámci integrovaných dopravních systémů a také na linkách městské hromadné dopravy, které zajíždějí za hranice města. Na spoje uvnitř měst se však slevy vztahovat nebudou. Ve vlcích bude sleva platit pouze ve 2. třídě.

Cestující od 18 let se budou pro uplatnění slevy prokazovat žákovským nebo studentským průkazem, případně průkazem ISIC. U ostatních zvýhodněných cestujících postačí občanský průkaz. Mladší 15 let pak nebudou muset svůj nárok na slevy prokazovat vůbec. Stát v souvislosti s uplatňováním slev chystá speciální kontroly.

Kurzovní lístek

27. 9. 2018 (střed)

EUR, 1	25,715
Kanada, 1	16,807
USA, 1	21,967

Kultura

Výtvarnice

Kateřina Milerová

prohrála spor o Krtečka

Výtvarnice Kateřina Milerová nesmí nadále vydávat svou knihu Krtek na návštěvě a neprodané publikace musí stáhnout z trhu. Potvrdil to pražský vrchní soud, podle něž není licenční smlouva uzavřená mezi výtvarnicí a jejím otcem, autorem kresleného Krtečka Zdeňkem Milerem, platná. Verdikt, který dal ve sporu za pravdu právnické Milerové dědictví Mileřů Fischerové, je pravomocný.

Kateřina Milerová spolupracovala s otcem ještě za

umělcova života. Nyní chce v jeho díle pokračovat. Vychází z dohody, kterou s otcem uzavřela v červenci roku 2011, tedy několik měsíců před jeho smrtí. Správkyně Fischerová však poukázala na to, že licenční dohoda je neplatná, protože neobsahuje ujednání o odměně. Milerová tak podle správkyně neměla a nemá oprávnění k nakládání s dílem, tedy s postavou Krtečka. Středočeský krajský soud a následně i odvolací vrchní soud dospěly ke stejnému názoru.

V knize Krtek na návštěvě, která vyšla v roce 2015, vystupuje i nová postava - paní Krtečková, což je podle dalšího argumentu správkyně dědictví plagiát. "Je to Krtek, jenom má růžovou mašli a růžové korále na ruce. Nejde tedy o přepracované, ale o stejné dílo," sdělil ČTK právník Fischerové Jiří Matzner.

Za Česko bude

o Oscara usilovat snímek

Všechno bude

Česko vyšle do boje o Oscara za nejlepší cizojazyčný film snímek Všechno bude režiséra Olmy Omerzua. O nominaci rozhodlo hlasování členů České filmové a televizní akademie (ČFTA). Vybírali z 21 českých hraných a dokumentárních filmů. ČTK o výsledku informovala Michaela Dostálová. Film Všechno bude získal cenu za nejlepší režii na letošním mezinárodním festivalu v Karlových Varech. "Mezi vysoce hodnocenými filmy se za snímkem Všechno bude umístily filmy Domestik, Jan Palach, Toman nebo Úsměvy smutných mužů," uvedla ČFTA. Konečné nominace na Oscary budou oznámeny 22. ledna. Vítězové budou poté vyhlášeni na slavnostním ceremoniálu 24. února 2019 v Los Angeles.

Snímek Všechno bude vznikl

v česko-slovensko-slovensko-polské koprodukcii. Inspirací pro něj byl policejní zpráva o třináctiletém chlapci, kterého v autě zastavila policie. Omerzu pak natočil netradiční road movie o dvou chlapcích, kteří se v ukradeném autě vydávají na cestu přes republiku. Cílem jejich útěku je pocit svobody a touha něco zažít.

Hlavní postavy ztvárnili herci Tomáš Mrvík a Jan František Uher. Podle Omerzua výběru předcházela dlouhá casting a natáčení důkladná příprava, nejprve s improvizací a až později se scénářem. Pro oba protagonisty byla zkušenost s natáčením motivací, herectví by se chtěli věnovat dál. Ve filmu hrají také Eliška Křenková, Lenka Vlasáková nebo Martin Pechlát.

Gott se postavil za Slavíka, podle Ortela ztratil svou podstatu

Zpěvák Karel Gott označil hudební anketu Český slavík, jejíž letošní zrušení oznámil Jaroslav Těšínský z pořádající agentury Musica Bohemica, za nedílnou součást české populární hudby. Zpráva, že si anketa dá roční pauzu, vyvolala velký ohlas na hudební scéně. Má-li být podle Těšínského Český slavík skutečným barometrem masové popularity v oblasti pop music, musí držet krok s dobou, mimo jiné s rychlým rozvojem sociálních sítí. "Není to záležitost nejbližší doby, více oznámíme ke konci roku," řekl ČTK Těšínský.

"Anketu Český slavík považuji za nedílnou součást české populární hudby. Osobně jsem se vždy na slavnostní vyhlášení vítězů těšil, mimo jiné proto, že jsem měl možnost potkat v sále kolegy, od kterých jsem se vždy nechal rád inspirovat. Pevně proto věřím, že v příštím roce se podaří anketu obnovit a panu Těšínské-

mu přeji hodně síly a nadšení v další práci," sdělil ČTK Gott, který v anketě zvítězil dvaačtyřicetkrát.

Tomáš Ortel, zpěvák, frontman a textař kapely Ortel, kvůli níž se v minulém ročníku měnily výsledky, pro server iDnes.cz prohlásil, že "pokud lidé nemají možnost ovlivnit hlasování v soutěži popularity, ztrácí anketa svou podstatu". "O změně pravidel se diskutovalo hned po loňském vyhlášení Slavíků, tak se dalo očekávat podobné prohlášení pana Těšínského. Otázkou zůstává, jakou roli v těchto krocích hraje kapela Ortel a zda se skutečně jen nehledá způsob, jak zabránit kapele či mé osobě ukázat se na obrazovkách," uvedl Ortel.

Sport

Plíšková získala v Tokiu 11. titul

Tenistka Karolína Plíšková získala druhý titul v sezoně a jedenáctý v kariéře. Po dubnovém triumfu ve Stuttgartu se radovala v Tokiu, kde porazila vítězkou US Open Naomi Ósakaovou z Japonska dvakrát 6:4. Šestadvacetiletá Plíšková slavila jednačtyřicátý vítězný zápas v sezoně a posune se na sedmé místo žebříčku WTA právě před Ósakaovou. V Tokiu navázala na krajanu Petru Kvitovou, která zde nenašla přemožitelku před pěti lety.

"Užila jsem si tady celý týden hodně zábavy a děkuju tátovi za podporu. Získali jsme spolu letos už druhý titul," řekla při předávání cen na kurty Plíšková, kterou v Japonsku doprovázel otec Radek. Za jeho přítomnosti uspěla i v dubnu ve Stuttgartu.

Plíšková se ve finále opírala o skvělý servis. Sice nedávala tolik es, ale při svém podání ztratila jen dvanáct míčků. Soupeřce nepovolila ani jeden

brejkbol a sama udeřila dvakrát. Poprvé v poslední hře první sady a pak ve druhém setu čistou hrou na 5:4. Zápas ukončila 11 míčky v řadě a dvěma esy. "Podání mě podrželo a to byl klíč k utkání, ale i ve výměnách jsem byla silná," řekla.

Jarolím končí u reprezentace, o nástupci se jedná

Karel Jarolím skončil ve funkci trenéra fotbalové reprezentace. Oznámila to Fotbalová asociace ČR, podle níž odvolání kouče i celého realizačního týmu následovalo po vzájemné dohodě na základě neuspokojivých výsledků i herního projevu. FAČR nyní jedná o Jarolímově nástupci, konkrétní jména nechce komentovat. Největším favoritem podle médií i sázkových kanceláří je ale Jaroslav Šilhavý.

"Situace je už opravdu neudržitelná a musela se okamžitě řešit. Jsem rád, že jsme se s Karlem Jarolímem konstruktivně domluvili, není na co čekat, tým potřebuje nový impuls," uvedl v prohlášení předseda FAČR Martin Malík. K dohodě podle něj došlo v letadle cestou z Ruska, kde český tým v přípravě prohrál 1:5 a utrpěl nejtěžší porážku ve své historii.

"Po posledním zápase s Ruskem jsem dospěl k názoru, že tým bude potřebovat nový impuls. Během noci jsme se s vedením FAČR dohodli na ukončení mého angažmá. Svému nástupci, ať už jím bude kdokoli, přeji hodně štěstí," prohlásil Jarolím.

Mezi další favority patří trenér jednadvacitky Vítězslav Lavička a kouč dvacitky Karel Krejčí.

Podle České tiskové kanceláře připravila Jana Korečková. Olomouc, Česká republika

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Apoštolská cesta papeže Františka do pobaltských států

Papež v Litvě: Křesťanský život vede vždy skrze kříž

Papež František uskutečnil ve dnech 22. – 26. září svoji apoštolskou cestu do pobaltských států. Byla naplánovaná k 100. výročí jejich nezávislosti. Cestu zahájil v Litvě, kde žije největší katolická komunita v této oblasti. Papež zde navštívil Vilnius a Kaunas.

Papež František vyzval Litevce, aby čerpali sílu z historické zkušenosti své země a budovali její budoucnost na základě dialogu, otevřenosti a porozumění, což může být pro mezinárodní společenství a zejména EU dobrou lekcí. Svätý otec dále řekl, že uplynulé století bylo poznamenáno četnými zkouškami a utrpením jako byly „věznění, deportace, dokonce mučednictví“. K oslavám stého výročí nezávislosti Litevcům připomněl, že je třeba „oživit vzpomínku na všechny tyto události, abyste zůstali v kontaktu se vším, co vás jako národ utvořilo, a dokázali nahlédnout budoucnost v duchu dialogu a sjednocení se všemi obyvateli této země“.

V sobotu 22. září se papež František setkal s mladými lidmi ve Vilniusu. Během setkání jim připomněl, že se nikdy nesmí vzdát, pokud čelí problémům, protože jenom tak se mohou účastnit „Ježíšovy něžné revoluce“.

V neděli vyvrcholila návštěva Svatého otce v první z pobaltských republik mši pod širým nebem v parku Santakos v litevském Kaunasu. Papež ji sloužil na stejném místě jako před 25 lety sv. Jan Pavel II. Podle odhadů se mše zúčastnilo více než 100 tisíc věřících. Během mše svatě František připomenul, že tento den uplynulo 75 let od likvidace ghetta ve Vilniusu, což si vyžádalo tisíce obětí. V ghettu žilo 40 tisíc litevských Židů, z nichž nacistické vraždění přežilo jen několik stovek.

Po mši svatě se papež odebral do biskupské rezidence v Kaunasu, kde poobědval s litevskými biskupy. Odpoledne se pak v místní gotické katedrále sv. Petra a Pavla setkal s kněžími, zasvěcenými osobami a seminaristy. V podvečer navštívil papež František bývalé popraviště KGB ve Vilniusu, kde byli mučeni a zabíjeni litevští patrioti a také mnoho kněží. Doprovázel ho arcibiskup Sigitas Tamkevičius, který byl sám v těchto místech vězněn.

Papež v Lotyšsku: Maria nás učí vsadit na bratrství

Papežova apoštolská cesta po Pobaltí pokračovala v pondělí 24. září návštěvou Lotyšska, kde se ke katolické víře hlásí 21% populace, větší procento se hlásí k luteránství a dále je zde zastoupeno ruské pravoslaví. Mottem návštěvy Lotyšska byl úryvek z hymnu Ave Maris Stella: „Ukaž, že jsi Matkou!“

Po přiletu do Rigy se papež přesunul do Prezidentského paláce, kde se setkal s prezidentem Raimondsem Vėjonisem, představiteli veřejného života a členy diplomatického sboru. Následovně se papež odebral do hlavního řížského chrámu zasvěcenému Panně Marii, který se stal od roku 1932 sídlem lotyšských evangeliků. Zde se sešel se zástupci všech lotyšských křesťanských konfesi ke společné ekumenické bohoslužbě.

V papamobilu se pak František přemístil do hlavního řížského římskokatolického kostela sv. Jakuba, kde ho pozdravil místní

arcibiskup a kde se setkal s místními seniory a s chudými. Kostel byl zaplněn starší generací, která přežila druhou světovou válku a dále období ateismu se všemi jeho hrozbami a omezeními. „Vy zde přítomní jste byli podrobeni všem zkouškám, hrůzám války, poté politickému utlačování a pronásledování a vyhnání. Ve své víře jste byli pevní a vytrvalí,“ ocenil víru lotyšského lidu papež František.

Po obědě s biskupy v Arcidiecézním domě Svaté rodiny se papež vrtulníkem přesunul na jihovýchod země do známého poutního místa Aglona. Před bazilikou Nanebevzetí Panny Marie ukončil svoji návštěvu Lotyšska bohoslužbou pod širým nebem. Mše svatě se zúčastnilo asi 40.000 věřících, lotyšské katolíky posílili i věřící z Polska, Ukrajiny a Ruska.

Papež v Estonsku: Rozhodněme se dnes být svatí

Poslední zemí v Pobaltí, kterou papež František navštívil v úterý 25. září bylo Estonsko. To je převážně ateistickou zemí (za ateisty se považuje 70 % obyvatelstva), ke katolictví se hlásí pouze půl procenta Estonců, tj. cca 6 500 obyvatel. V zemi je pouze jeden biskup, 17 kněží, 30 řeholnic a 5 katechetů.

Vazbu na Estonsko má také Kongregace Sester Františkánek Marie Immaculaty z Olomouce, která v Tartu před 25 lety při příležitosti návštěvy papeže sv. Jana Pavla II. založila katolickou školu.

Po přistání na letišti v Tallinu, kde papeže Františka přivítala estonská prezidentka Kersti Kaljulaidová, Papež František ve své promluvě připomněl, že Estonsko bylo dlouhou dobu nazývané jako Terra Mariae, tj. Mariina země, a Marie evokuje tato dvě slova: paměť a plodnost.

Dále čekalo papeže Františka ekumenické setkání s mladými, které se konalo v luterském kostele sv. Karla. Přivítal ho zde luterský arcibiskup a setkání se účastnili mladí křesťané z celého Estonska, ale také z Finska, Ruska a Polska. Po obědě bylo setkání s asistenty a klienty estonských charitativních organizací v katolické katedrále sv. Petra a Pavla.

Posledním bodem programu návštěvy Pobaltí byla votivní mše svatá k Duchu Svatému na tallinském náměstí Svobody, kde se shromáždili téměř všichni estonští katolíci.

Papež vyšel ve své homilii z čtení z knihy Exodus popisujícího příchod izraelského lidu k hoře Sinaj a vybídl estonský lid, který bojoval za svoji nezávislost a svobodu na konci 80. let minulého století, aby rozuměl tomu, co Bůh říká Mojžíšovi, jakoby to říkal jemu.

A dále pokračoval: „Rozhodněme se dnes být svatí, ozdravit okraje a periferie naší společnosti tam, kde leží náš bratr a trpí svým vyloučením. Nenechme poskytnutí pomoci na toho, který jde za námi, a neponecháváme řešení takové situace na institucích; my budme těmi, kdo spatří bratra a pomohou mu se zvednout, protože v něm je obraz Boha, je bratrem, kterého vykoupil Ježíš Kristus.“

Dle motta této návštěvy Estonska „Probuď se, srdce moje“ papež vybídl: „Pojďme na svatou horu, Mojžíšovu a Ježíšovu, a prosme Jej, ať probudí naše srdce, obdaří nás Duchem, abychom v jakékoli dějinné chvíli rozpoznávali, jak být svobodní, jak zvolit dobro a být vyvolení, jak nechat Boha, aby dával růst svému svatému národu a kněžskému lidu tady v Estonsku a na celém světě.“

Podle zpráv České biskupské konference

Anna Kolesárová, mučednice čistoty, byla blahorečena v Košicích 1. září 2018

Mučednicí čistoty je nazývána Anna Kolesárová, která byla 1. září letošního roku zapsána do seznamu blahoslavených. Slavnost blahorečení se konala na Stadiónu TJ Lokomotíva v Košicích a zúčastnilo se jí více než 30 000 poutníků. Anna Kolesárová zemřela v pouhých 16 letech jako oběť válečného zločinu spáchaného vojákem Rudé armády. Annin krátký a jednoduchý život a hlavně svědectví její oběti je pro všechny pozváním ke svatosti.

Život a mučednictví Anny Kolesárové

„Radši smrt než hřích“ je napsáno na hrobě Anny Kolesárové ve Vysoké nad Uhom, malé dědině na východě Slovenska, kde se 14. července 1928 tato budoucí blahorečená narodila. Když bylo Anně 13 let, zemřela jí maminka, a tak na sebe převzala všechny její povinnosti o domácnost, které vždy svědomitě vykonávala. Žila jednoduše a skromně se svým tatínkem a starším bratrem. Její rodina byla silně věřící, pravidelně chodila do kostela na mše svaté a přistupovala ke svátostem. Ráda se také modlila svatý růženec.

Rodinu těžce zasáhla Druhá světová válka. Ve středu 22. listopadu 1944 procházelo dědinou vojsko Rudé armády. Během domovní prohlídky přišel do jejich domu opilý sovětský voják. Šestnáctiletá Anna se společně se svojí rodinou a ostatními lidmi ukrývala ve sklepě domu. Otec požádal Annu, aby v kuchyni připravila pro vojáka nějaké jídlo, ten ji ale začal obtěžovat a naléhal na ni, aby mu byla po vůli. Ona ho však i navzdory jeho hrozbám, že ji

zastřelí, odmítla a radši si zvolila smrt. Vytrhla se mu z rukou a utekla zpět do sklepa. Rozzlobený voják ji pronásledoval, namířil na ni zbraň a řekl ji, ať se s otcem rozloučí, a hned poté před jeho zraky na ní vypálil dvě rány. Anna zemřela při svolávání svatých jmen Ježíše, Marie a Josefa.

Kvůli neutichajícím bojům v dědině byla tajně pochována bez kněze na druhý den večer. Pohřební obřady vykonal místní farář Anton Lukáč až 29. listopadu 1944 a hned po pohřbu napsal do poznámek v Matrice zesnulých: *Hostia sanctae castitatis (oběť svaté čistoty)*. Do farní matriky v Pavlovciach nad Uhom dopsal, že Annu ve chvílích, kdy odvážně a bez váhání bránila svoji čistotu, posilňoval eucharistický Kristus, neboť krátce před tím přistoupila ke svátosti smíření a ke svatému přijímání.

Cesta ke svatosti

Kvůli politické situaci na Slovensku nebylo možné se procesem blahorečení Anny Kolesárové veřejně zabývat, ale existují věrohodné záznamy již z roku 1957 o tom, že páter Michal Potocký SJ, rodák z Vysoké nad Uhom, shromažďoval výpovědi svědků jejího života a smrti.

Od roku 1997, kdy tehdejší arcibiskup Mons. Alojz Tkáč její příběh zveřejnil, se ve Vysoké nad Uhom začaly konat první veřejná setkávání mladých lidí. V roce 2002 pak dal Mons. Tkáč pokyn ke zkoumání života Anny Kolesárové za účelem otevření procesu jejího blahorečení a o tři roky později byl proces slavnostně otevřen. V roce 2012 byla diecézní část procesu uzavřena, Vatikán uznal mučednictví Služebnice Boží a otevřel cestu procesu jejímu blahorečení. „V rámci procesu blahorečení bylo vyslechnuto 38 svědků a zpracováno 650 stránek dokumentů, které vážily 12 kilo,“ prozradil vicepostulátor Juraj Jurica, který diecézní tribunál vedl. Dne 7. března 2018 udělil papež František souhlas s udělením titulu blahoslavená.

Nová blahoslavená Anna Kolesárová je vzorem pro mládež

V pastýřském listu, kterým zvali věřící na slavnost blahorečení, Mons. Bernard Bober, arcibiskup – metropolita, a Mons. Marek Forgáč, košický pomocný biskup, se v závěru píše: „Přijďte, abychom společně vydali svědectví o tom, že na východním Slovensku, které mnozí tak podceňují, se našel vzácný poklad – cenná perla, která svým žářem zviditelňuje vzor čisté a obětavé lásky.“

To, co vykonala Anna Kolesárová, je hrdinský skutek hodný obdivu, neboť ne každý člověk by dokázal zemřít pro čistotu. Toto děvče je povzbuzením a vzorem pro mládež,

zvláště v této době, kdy na ni pokušení doléhají ze všech stran, přes internet a média. Proto i my si můžeme podle jejího příkladu uchovat čisté srdce pro Boha. Její blahorečení je signálem, že svatost je pro všechny.

Anna Kolesárová je „druhou Marii Goretti“

Papež František v apoštolském listě, který byl přečten v úvodu beatifikační mše svaté, prohlásil Annu Kolesárovou za blahoslavenou slovy: „*Ať se ctihodná služebnice Anna Kolesárová, laička, mučednice, která se nebála darovat život Kristu, aby bránila svoji čistotu, nazývá od této chvíle blahoslavenou.*“

Datum liturgické památky nové blahoslavené stanovil papež František na 20. listopad.

Na závěr modlitby Anděl Páně v neděli 2. září papež František zminil novou blahoslavenou: „*Včera v Košicích na Slovensku byla blahorečena Anna Kolesárová, panna a mučednice, zabitá proto, že odporovala tomu, kdo chtěl znásilnit její důstojnost a cudnost.* Podobně jako naše Italka Maria Goretti. Ať tato odvážná dívka pomáhá mladým křesťanům obstát ve věrnosti evangeliu, i kdyby to znamenalo jít proti proudu a zaplatit za to osobně,“ a vyzval papež všechny k potlesku pro blahoslavenou Annu Kolesárovou.

Nyní patří Anka celé církvi a celému světu

„*Od nynějška již nepatří Anka jen východu, Anka patří celému Slovensku, dokonce celé církvi a celému světu,*“ uvedl po slavnostní mši svaté novinářům košický arcibiskup Mons. Bernard Bober, který dále dodal: „*Ona není velká, protože byla zabitá, ale protože měla živou víru a živý vztah s Bohem. Toto je ta síla, která byla v ní, a proto si dokázala v té rozhodující chvíli zvolit tak, jak zvolila: radši obětovala svůj život než se nechat ponížit a ztratit to, co patří k její integritě – čistotu mladého srdce.*“

Poselství Anky je aktuální, i když se zdá „jít proti proudu“

Slavnosti blahorečení, které se na košickém stadionu TJ Lokomotiva účastnilo 30 000 lidí, předsedal prefekt Kongregace pro svatořečení, kardinál Giovanni Angelo Becciu. V předvečer blahorečení zatelefonoval kardinálovi Svätý otec a poprosil ho, aby vyřídil na Slovensku jeho pozdrav a požehnání. Pro kardinála Becciu, který vyzval obzvláště v těchto dnech k intenzivním modlitbám za papeže Františka, byl dnešní den významný také tím, že to byl pro něho první den ve službě nového dikasteria. Po slavnosti mši svaté k tomu sám uvedl: „*Jsem velmi rád především proto, že jsem začal svoji práci prefekta pro svatořečení touto nádhernou slavností, a proto cítím, že si mám zvolit za svoji ochránkyni naši blahoslavenou Annu. Dále jsem velmi rád, že jsem mohl poznat Slovensko, kde jsem poprvé a poznal jsem ho z té nejlepší stránky jeho historie – věrnosti církvi a věrnosti evangeliu.*“

Relikviář s ostatky blah. Anny Kolesárové v podobě „čistého srdce“

Kardinála dojal také velký počet věřících lidí, se kterými se na Slovensku setkal, a ze životopisu Anky ho zasáhl fakt, že její příběh byl objeven a oživen skupinou mladých. „*Její poselství je aktuální a jde, řekl bych, proti proudu. Pro mě jako kněze není jednoduché mluvit s mladými na téma čistota srdce. Nyní jim mohu představit tuto mladou dívku, jejíž mučednictví se může vysvětlit pouze tím, že měla zkušenost s Bohem a byla Bohem naplněna, a proto si nemohla zvolit jinak,*“ uvedl dále kardinál Becciu a na závěr vyzval všem mladým: „*Objevte nejprve Boha a vše ostatní následně přijde, také láska k čistotě.*“

Anka je nadějí pro naše rodiny

Hybatelem celého procesu blahorečení a velkým šířitelem živé úcty a odkazu Anny Kolesárové je P. Pavol Hudak, rektor Domčeku Anny Kolesárové v jejím rodišti ve Vysoké nad Uhom. Působí zde již více než dvacet let a toto místo za tu dobu navštívilo přes 30 000 mladých lidí. Nejprve se sem začaly konat poutě radosti, které se časem rozšířily o poutě zralosti, poutě rodin a různé duchovní obnovy.

P. Hudak zdůraznil význam poselství nové přímlyvkyně slovy: „*Anka nám nechala odkaz, abychom dbali o rodinu, neboť ve zdravé rodině vyrůstají zdraví lidé, vnitřně zralí. Anka je nadějí pro naše rodiny,*“ a dále pokračoval: „*Zároveň odevzdala poselství o čisté lásce, radši si zvolila smrt, než se nechat zneucit. Odkázala nám, že k ženě patří úcta, že si má vážit sama sebe. Úctou k ženě se muž učí být mužem. Svědectví Anky pomáhá chlapcům stávat se správnými muži a přes cudnost dívky, která zná hranice a jasně je ukazuje svému okolí, ji chlapec touží milovat a chránit, protože si ji váží. Proto mě velmi těší toto blahorečení, že nám pomůže vybudovat zdravá manželství, zdravé muže a zdravé ženy.*“

Význam odkazu blahoslavené Anky Kolesárové můžeme shrnout slovy vicepostulátora P. Juraje Jurici: „*Svatí nemají být jenom kněží a řeholní sestry, ale že svatost je pro každého. Jak říkala sv. Matka Tereza, že svatost není luxus pro někoho, ale nutnost pro každého.*“

Celý záznam slavnostní mše svaté si můžete prohlédnout na www.rtvs.sk

Podle www.cirkev.cz

P.S. Anglicky psané resumé čtete na str. 29 a rozšiřujte mezi americkými přáteli

Homília kardinála Becciu pri blahorečení

Životopisný profil Anny Kolesárovej, ktorý sme si práve vypočuli, v nás vyvolal pocity pohnutia a obdivu. Anna bola upevnená a dobre vychovaná otcom i matkou, ktorí ju svojimi poučeniami a príkladom naučili voliť si skôr Boha ako iné veci. Ako šestnásťročná sa nachádzala pred tragickou dilemou: zostať nažive alebo zomrieť. Zostať nažive znamenalo poddať sa násilným inštinktom vojaka sovietskej armády a zradiť vlastné svedomie. Smrť by ju, naopak, priniesla čistú do náručia Boha, ktorého sa naučila nadovšetko milovať. Pred očami otca ju smrť zastihla večer 22. novembra 1944. Bola zavraždená, pretože kládla odpor, a pre vytrvalosť pri obrane svojej telesnej integrity a čnosti čistoty.

Toto boli dôvody, pre ktoré Anna bola zavraždená. Byť hrdinom, a o to viac stať sa svätým, sa nedá dosiahnuť improvizovaním. Anna Kolesárová dospela k mučeníctvu vďaka silnému duchovnému životu, ktorý sa v nej upevňoval každodennou modlitbou a prijímaním sviatosti. Jej viera ju urobila silnou a odvážnou, aby bez váhania prijala mučeníctvo. Cirkev na Slovensku môže byť hrdá na túto svoju dcéru, ktorá sa dnes ponúka ako model života veriacim, a zvlášť mladým, aby objavili krásu autentickej lásky, ako aj hodnotu čistoty. Blahorečenie Anny Kolesárovej znovu potvrdzuje hodnotu čistoty ako životného ideálu, ktorý keď sa prežíva ako radostné darovanie sa Pánovi a bratom, «spôsobuje neodolateľné a sľubné čaro» (Pius XII., 24. júna 1950).

V histórii Cirkvi nie je mladá Anna Kolesárová jediná, ktorá dosiahla úctu na oltári preto, lebo mučeníctvom bránila svoju čistotu. Spontánne nám myšlienky zaletia k Márii Goretti, svätorečenej pápežom Píom XII. v roku 1950. Aj ona bola obeťou slepej žiadostivosti muža. Už v prvých kresťanských časoch nachádzame dvanásťročnú svätú Agnesu, ktorá sa stala obrazom panny mučieničky. Mohli by sme spomenúť mnohé rovesníčky blahoslavennej Anny, ako napríklad dvanásťročnú Albertinu Berkenbrock, zavraždenú 15. júna 1931 v Brazílii, alebo dievčatá z Talianska ako blahoslavenú Antoniu Mesina zo Sardínie, zavraždenú 17. mája 1935; blahoslavenú Pierinu Morosini z Bergama, zavraždenú v roku 1957, či Božiu služobnicu Santu Scorese z Bari, zavraždenú ako 23-ročnú. Mučeníctvo panenstva takto i naďalej svedčí o sile lásky Boha a lásky k Bohu, tej lásky, ktorá vždy prevyšuje zlobu človeka.

K mučeníctvu Anny Kolesárovej došlo v násilnom kontexte druhej svetovej vojny. Dnes sme od vojny dosť časovo vzdialení. Európa prežíva pokoj viac ako 70 rokov. Nemôžeme však zabudnúť ani na to, že jednota Európy bola budovaná aj vďaka mnohým verným Kristovým učeníkom, ktorí trpeli a zaplatili životom za vernosť ideálom Evanjelia. Je veľa príbehov viery, ktoré podobne ako príbeh dievčatá Anny ukrývajú bolestné osudy mnohých neobyčajných postojov. Tie nie sú zapísané v historických knihách, ale majú byť príkladom pre tých, ktorí považujú Európu iba za abstraktnú realitu, ktorú netvorí osoby, čo verili a veria v hodnotu, ktorých sa nemožno zrieknuť. Mladá Anna svojím mučeníctvom dosvedčila, že proti zlu, násiliu a nespravodlivosti je možné postaviť dobro. Anna zlo premohla dobrom ukrytým vo svojom vnútri ako vzácny poklad. V ten osudný večer, plný bolesti a plaču otca, svedka vraždy svojej jedinej dcéry, vyhrala vzácna perla nazývaná čistota.

Aj keď žijeme v mieri, nemôžeme zabúdať, že mnohé krajiny sú zmietané vojnou a poznajú zverstvá zažitá v minulosti v našej Európe. Koľké deti a ženy sú aj dnes objektom násillia! Dokonca znásilnenie považované za vojnovú zbraň ostáva nepotrebané a nie je uznané ako zločin voči ľudskosti. Koľko násillia sa koná na ženách aj v dnešnej civilizovanej Európe, kde sa rozmáha vraždenie žien a telo ženy je často objektom nedôstojného obchodovania s ľudskou bytosťou!

Týmto blahorečením Cirkev prehlasuje, že čistota si aj v tejto dobe zachováva svoju príťažlivosť. Vy ste toho svedkami! Bola to práve skupina vašich študentov, ktorí po tom, čo sa oboznámili s príbehom Anny, sa v roku 1999 rozhodli púťovať na miesto, kde žila. Zo strachu z

dalšieho násillia sa v roku 1944 uskutočnil tajný pohreb bez prítomnosti kňaza. No život je viac ako smrť. Svedectvo Anny sa dostalo až k nám a mnohí, zvlášť mladí, v tejto mladej mučieničke objavili krásu obetovaného života z vernosti Kristovej lásky.

Anna sa nebála darovať Kristovi vlastný život, aby chránila vzácny poklad svojej čistoty a stala sa tak, ako dosvedčuje jej vtedajší farár: *hostia sanctae castitatis* - obeť svätej čistoty. Blahoslavená Anna našla poklad a aby ho získala, odovzdala všetko, čo mala: vlastný život. Pápež František pri príležitosti Svetových dní mládeže v Krakove v roku 2016 mladým povedal: «Kde je váš poklad? Na aký poklad je zamerané vaše srdce? Áno, naše srdcia môžu priľnúť ku skutočným alebo falošným pokladom. Môžu nájsť autentické spočinutie alebo môžu ochabnúť a stať sa záhľadnými a otupenými. Najvzácnejšie dobro, ktoré môžeme v živote mať, je náš vzťah s Bohom. Ste o tom presvedčení? Ste si vedomí neoceniteľnej hodnoty, ktorú máte v Božích očiach?» Anna bola o tom presvedčená. A pápež pokračoval: «Viete, že ste Ním milovaní a bezpodmienečne prijatí takí, akí ste?». Anna to vedela. «Obdobie mladosti», znova dodáva pápež, «je obdobím rozkvitnutia veľkého citového bohatstva prítomného vo vašich srdciach, hlboké túžby po skutočnej peknej a veľkej láske. Koľko sily je v schopnosti milovať a byť milovaný? Nedovoľte, aby táto vzácna hodnota bola falošná, zničená či zneuctená». Anna to nedovolila.

Tým, že si volila smrť, a nie zradu skutočnej lásky, sa v Anne naplnili Kristove slová vyslovené na hore Blahoslavenstiev: «Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha» (Mt 5, 8). Áno, Anna videla Boha! A kontemплоvala ho tvárou v tvár v radosť rája. Všetci sme si vedomí toho, ako je nevyhnutné chrániť to, čo je stvorené, pracovať pre čistotu ovzdušia, vody či jedla. Podobne, a zrejme ešte aj viac, je potrebné chrániť čistotu toho, čo máme, a je to omnoho vzácnejšie: naše srdcia a medziľudské vzťahy.

Drahí bratia a sestry, nech sa svedectvo blahoslavennej Anny stane silne atraktívne po duchovnej aj ľudskej stránke. Zvlášť sa obraciam na vás, drahí mladí, aby som vám pripomenul, že Cirkev má vo Vás veľkú dôveru, do vás vkladá nádej, že sa rozvinie nanovo kresťanská komunita a obnoví sa spoločnosť. Kvôli vám bola pápežom Františkom zvolaná Synoda, aby sa dala odpoveď na vaše očakávania Cirkvi, ktorá by mala byť viac autentická a evanjeliová. Potrebujeme to! Podľa príkladu a na príhovor blah. Anny usilujte sa žiť Evanjelium každý deň, tak v ľahkých, ako aj náročných situáciách. Blahoslavená Anna nás učí, že sa oplatí všetko znášať pre Krista, a to vždy bez kompromisov s vlastným svedomím.

Prekonávajte ťažkosti života a zachovajte si čisté srdce. Povedal by som: srdce bohaté na lásku, vždy ochotné darovať sa a byť pozorné k potrebám iných, zvlášť najslabších a chudobných. Prijmite do vášho srdca Ježišovo Slovo a nechajte sa nim pretvárať: iba Kristus nás môže naučiť skutočne milovať, lebo On je Láska. Nemajte strach zo seba samých. Aj po páde nám Kristovo odpustenie pomáha znovu s odvahou kráčať. Jeho milosrdná láska uzdravuje každé zranené srdce a naplňa ho skutočnou radosťou, aby sme boli vo svete autentickí svedkovia Božieho kráľovstva. Nech svedectvo Anny, mučieničky čistoty, povzbudí aj vás, žijúcich v manželstve, k prežívaniu krásy nerozlučiteľného a verného spoločenstva. Dobro premôže každé zlo a s Kristom sa prekoná každá manželská kríza.

Drahí bratia a sestry, najväčšie dobro, ktoré v živote môžeme mať, je náš vzťah s Bohom. Hľadiac na mučeníctvo mladej Anny, dcéry tejto milovanej zeme a miestnej Cirkvi, prosíme, aby naše srdcia boli priľnuté ku skutočným pokladom kresťanských čností. Aby sme každý deň hľadali najvzácnejšiu perlu, ktorou je Boh. Strážme si čistotu našich srdiec, aby sme sa stali blahoslavenými a mohli jedného dňa vidieť Boha.

Spoločne volajme: Blahoslavená Anna, oroduj za nás!

Podľa: www.vaticannews.va/sk

Oslavy sv. Václava ve vlasti a v Římě

Bohoslužba ve Staré Boleslavi

V pátek 28. září na svátek svatého Václava se konala ve Staré Boleslavi tradiční svatováclavská poutní mše svatá za účasti většiny českých a moravských biskupů

Mši svatou celebroidl olomoucký arcibiskup Jan Graubner a promluvu pronesl kardinál Dominik Duka, který připomněl 100 let od vyhlášení Československé republiky a zároveň 25 let od založení samostatných států České a Slovenské republiky.

Kardinál vzpomínal na pohnuté dějiny našeho národa během světových válek a obou totalit, mluvil o odhodlání bránit vlast. „*Obraz svatého Václava chránil brány hradeb a jeho jméno nacházíme na praporech a korouhvích českých vojsk víc než tisíc let,*“ připomněl kardinál úctu ke svatému Václavovi a dále pokračoval připomínkou chorálu složeného na jeho počest, který zněl jako státní hymnus nejen při mírových slavnostech, ale také před začátkem bitev, neboť je to svatý Václav, kdo ve své duchovní síle vedl a vede český lid.

„*V tento výroční den svatováclavské pouti stojíme před památkou bezpočtu statečných mužů, odhodlaných žen a nevinných dětí. Obávám se, že většina naší společnosti si neuvědomuje, o jak rozsáhlé utrpení v první světové válce šlo,*“ pokračoval kardinál v promluvě, kde se dále zmínil o utrpení lidí během obou totalit.

„*S tímto vědomím bychom se měli zamyslet nad naším vztahem k národu, našim dějinám a k naší vlasti,*“ uvedl dále Duka a zamyslel se nad otázkou: „*Jak dalece jsme připraveni ochotně svou zem chránit a zajistit v ní bezpečný domov dětem, starcům i nám samým?*“

Dále kardinál uvedl, že síla vojska se měří mírou odhodlání bránit svou vlast, a pokračoval: „*Všechny války až do první světové byly vyhrány sedláky, kteří hájili své grunty, svou vlast, hájili srdnatě, ano vášnivě, protože jejich grunty byly jejich součástí. Jistě bojovali za ideály, jako je vlast, národ, víra, ale to vše mělo naprosto konkrétní podobu, v jejich chalupách a statečích.*“

„*Od vedení státu očekáváme obranu a ochranu,*“ uvedl dále Dominik Duka a pokračoval: „*Četli jsme úryvek z Knihy moudrosti, slavíme moudrého knížete svatého Václava a den naší státnosti. Letos v roce stého výročí vzniku našeho moderního státu se zamysleme ještě nad tím, kým a na jakých základech byl tento nový stát zbudován. A také nad tím, jak jsme využili tisícileté svatováclavské znalosti. Prezident a vladař byl mužem vzdělaným a silného sociálního citění.*“

Poté kardinál citoval prvního československého prezidenta T. G. Masaryka: „*Život a smrt svatého Václava nás učí, že zdravý život národa spočívá ve vzdělanosti, mravnosti a na mravnosti posvěcené zbožností,*“ a dále uvedl, že pro republiku je důležité, aby občané vždy hájili právo a spravedlnost a měli oporu ve víře.

„*Myslíme, že je na výsosti pokryté pod praporem tohoto muže (T.G.M.) bojovat proti křesťanům a našim církvím, upírat plně právo na částečné vyrovnání státu s církvemi a náboženskými společnostmi,*“ uvedl v závěru své promluvy kardinál Duka a citoval slova preambule zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, jehož platnost potvrdil Ústavní soud a vyvrátil tak veškeré námitky.

Slavnostní bohoslužby se také zúčastnil jako host arcibiskup John Vlazný z Portlandu, hlavního města státu Oregon v USA, jehož prarodiče pocházeli z jižních Čech. Část liturgických textů při mši sv. přečetl v českém jazyce a po mši svaté pronesl kratší promluvu v angličtině.

Podle zpráv České biskupské conference

Svatováclavská mše v Římě a 50. výročí založení římského Velehradu

O slavnosti sv. Václava v Bazilice sv. Petra u oltáře Katedry sloužil mši svatou královéhradecký biskup Jan Vokál a s ním koncebrovali kněží z Papežské koleje Nepomucenum a také ředitel Náboženského střediska Velehrad, které den před tím oslavilo 50 let existence. Rozlehlý prostor zaplnili v Římě žijící Češi i poutníci z našich zemí a liturgii slavenou v češtině doprovodil dívčí sbor z Oder.

V homilii biskup Vokál poukázal na pokoru sv. Václava jako na ctnost, jež obzvláště vyniká u panovníka. Václav se skláněl před Bohem, modlil se a hledal dobro pro svůj lid. Není v tom však příkladem pouze pro vládcy, kteří se periodicky střídají, ale pro každého člověka. Dalším rysem dobře postřehnutelným na Václavově životě, je skutečnost, že život ve shodě s Božími příkazy přináší kříž a pronásledování. V tomto smyslu připomíná také osudy kardinála Berana, jehož pamětní deska byla bezprostředně před bohoslužbou odhalena v kryptě vatikánské baziliky, na místě, kde do letošního jara spočívaly jeho tělesné ostatky (vyzdvížené 19. dubna). Kdyby kardinál Beran přistoupil na kompromisy, nemusel by žít v exilu, dodal biskup Vokál, avšak hodnoty věčnosti měly pro tohoto pražského arcibiskupa od počátku větší hodnotu.

„*Nechme se tedy inspirovat rovněž vírou a pokorou kardinála Berana, který svou činností zde v Římě dokázal, že sv. Václav byl skutečně i jeho patronem. Kéž je nadále ochráncem a patronem celého našeho národa, za nějž sloužíme tuto bohoslužbu a za nějž dnes zvláště prosíme. Nechť je patronem nejen na papíře, ale nechť se to pozná na nás samotných, na našich konkrétních skutečích, v našich životech.*“

Před padesáti lety bylo z vůle kardinála Berana založeno v nově zakoupeném domě na římské Via delle Fornaci náboženské středisko Velehrad, které sloužilo jako útočiště zprvu zejména českým exulantům a posléze poutníkům z našich zemí i ze Slovenska. V prostorách v minulých letech důkladně a zdařile rekonstruovaných především zásluhou salesiánů, kteří dům donedávna spravovali - pozval jeho nynější ředitel P. Pavel Schwarz a sestry Společnosti sester Ježíšových, pečující o duchovní zázemí střediska, účastníky slavnostní české mše k recepci. Biskup Vokál, který je současným prezidentem Českého náboženského střediska Velehrad, připomněl jeho počátky a poslání:

„*Před padesáti lety, kdy naši zemi křižovaly tanky, a začalo se žít v nesvobodě, na tomto místě, na dnešním Velehradě, stál dům, který se stal útočištěm křesťanů, kteří se dostali na pouť do Věčného města, do Říma. Pan kardinál Josef Beran stál na samém počátku jeho zřízení. Ve stanovách a dokumentu, který ustanovil poslání Velehradu na přání sv. otce Pavla VI. a generálního vikáře pro Řím, kardinála Dell'Acqua, stojí napsáno, jaké je poslání tohoto domu – jak si to přál kardinál Beran. Posláním domu bylo spojovat křesťany, katolíky v České republice, se Svatým otcem, s centrem křesťanství, s Římem. Řím je dnes plný hotelů a dalo by se říci, že tato budova v dnešním svobodném světě postrádá významu. Tak to ale rozhodně není, protože významem Velehradu není poskytovat ubytování, ale sposkytnout poutníkům duchovní zázemí. Při tomto 50. výročí Velehradu proto všem poutníkům - a zejména našemu Velehradu - přeji, aby tomuto odkazu kardinála Berana a potažmo také odkazu sv. Václava zůstal vždy věrný. Věrnost Kristu, pokora a duchovní náplň každé poutě do Říma, do centra církve.*“

Podle Rádia Vatikán

Domek Panny Marie v Loretě v Praze

Dokončení ze str. 2

Interiér domku je tradičním způsobem rozdělen stříbrnou (z části dřevěnou) mřížovou přepážkou s přistaveným oltářem na dvě části. V menším prostoru je umístěna milostná socha P. Marie Loretánské, která v lipovém dřevě kopíruje dnes již neexistující originál ze dřeva cedrového, a to včetně ztmavnutí původního materiálu. Madona je tedy tmavá až černá. Socha spočívá v bohatě tepaném stříbrném rámu z r. 1671 s erbem donátorky Alžběty Apoleny hr. Kolowratové. Většina předmětů v domku (relikviáře, obelisky, svícny, lampy a liturgické náčiní) pochází ze 17. století. Stříbrný svatostánek, bohužel neznačený a nedatovaný, s reliéfem Ukřižovaného na dvířkách, je stylově shodný s rámem milostné sochy. Typickou atmosféru dodává interiéru vnitřní neomítnuté zdivo domku s velkou, jako by ohněm opálenou trhlinou v jižní stěně, kterou ovšem v italské Case nenajdeme. Ústně tradovaná pověst vypráví o hříšníkovi, který se před oltářem rouhal P. Marii Loretánské a byl na místě zasažen bleskem. Další odchylkou od originálu jsou umělé fragmenty fresek na stěnách kaple s výjevy ze života P. Marie, dle signatury vytvořené malířem Františkem Kunzem r. 1795. Legenda hovoří o zemetřesení, jež zničilo většinu vnitřní výmalby domku a fresky prý zůstaly zachovány pouze na místech, kde byla zobrazena Panna Maria. S výjimkou těchto dvou drobných odlišností je pražská Loreta velmi přesnou replikou italského vzoru.

Zajímavostí z novodobé historie je nálezný letáku loretské pouti z r. 1946, který byl objeven při restaurování koruny Panny Marie. Na papírku je působivým německým textem napsáno: „... z ruky Maide Dörfelové, kandidátky lékařství, která se svou matkou, pražskou německou lékařkou, obnovila celý loretský poklad, který byl kvůli válce přes 2 roky zakopán.“ V závěru Maide píše: „Bůh nás všechny chraň před novou válkou, aby přinejmenším některé z

Interiér Svaté Chýše v pražské Loretě

těchto nádherných věcí, z nichž bylo tolik v posledních letech zničeno, byly zachovány pro evropskou budoucnost.

Tolik krátce o Nazaretském domku, místě tak pozeňnaném a hlubokém, do kterého jsme zváni vstupovat a v tichosti v něm přebývat. Při každé mši svaté, kterou jsem slavil v sobotu ráno ve Sv. Chýši v Praze, zakoušel jsem něco z toho tepla rodinného krbu v nebi. Zvláštní pocit přijetí a bezpečí. Když Svatý otec Jan XXIII. připutoval do Loreta (4. 10. 1962) nazval toto místo spojnici mezi nebem i zemí. „Zde se setkala lidská a Boží historie, zde vznikl vzor pro naše rodiny a my z něj máme čerpat, aby proměnil naše životy. Skutečnost tohoto domku přeneseného z Nazareta je nám velkým Božím darem, je svědectvím Boží lásky, která zve do společenství se Svatou Rodinou,“ řekl papež. Milí přátelé, zvolněme a modleme se v říjnu spolu s Marií za všechny Boží lid, za celou lidskou rodinu. Kéž nás Pán obdaří svým pokojem.

P. Vojtěch Dvouletý, OFMCap

Loretánské kaple napodobující Svatou Chýši v Loretu, podle legendy sem přenesené obydlí Panny Marie v Nazaretě, kde byl z Ducha Svatého panensky počat Ježíš Kristus, byly stavěny po celé Evropě v 16. až 18. století. Wikipedie vypočítává 55 takových kaplí i v Českých zemích. Mnoho jich bylo zbořeno v době Josefa II., další zanikly během 19. a 20. století. Nejznámější dodnes zachovalé jsou:

Horšovský Týn (1584)
Hajek u Unhoště (1623)
Mikulov (1623) – přestavěna na hrobku Ditrichštejnů
Loreta v Praze (1625–1631)
Řím (1650)
Golčův Jeník (1650–1653)
Slany (1657) v kostele Nejsvětější Trojice
Olomouc (1662) – při Katedrále svatého Václava
Starý Hrozenov (1664–1689)
Bor u Tachova (1668)
Boskovice (1670), při kostele svatého Jakuba Staršího
Rabštejn nad Střelkou (1671)
Nové Město nad Metují (1680)
Radic u Sedčan (1680) – u zámku
Hlásná Lhota u Jičína (1694) – součást obce Podhradí
Česká Lipa (1698) – při augustiniánském klášteře
Pyšely (1699)
Rumburk (1704–1709)
Vlašim (1704–1706) – na Spáleném Vrchu
Kosmonosy (1707)
Týnec u Klatov (1711)
Rychnov nad Kněžnou (1713)
Brno (1716–1719) – při kostele sv. Janů u minoritů
Olomouc (1725–1727) – při kostele svatého Mořice
Jaroměřice u Jevíčka (1730–1731)
Žacléř (1750–1760) – při kostele Nejsvětější Trojice
Moravská Třebová (1767) – při kostele Nanebevzetí P. Marie
Slavonice (1820) – při kostele Božího Těla

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

***Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service***

Česká Misie v Chicagu

Vás srdečně zve na tradiční

Pout' na Holy Hill

na Svatý Kopeček ve Wisconsinu

v neděli 7. října 2018

**Odjezd autobusu v 9.00 hod. ráno
z parkoviště mezi Home Depot a Best Buy
140 Countryside Plaza, Countryside, IL 60525**

**Na ulici LaGrange směrem na jih mezi 55th Street
a Joliet Road po pravé straně**

**v 11.30 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svaté zpovědi**

oběd individuálně v místní kafeterii

ve 2.00 hod. odpoledne

česká mše svatá v dolním kostele

a po ní pobožnost v kapli Panny Marie v bazilice

Cena autobusového zájezdu: \$ 30.00

Bližší informace a přihlášky:

Mons. Dušan Hladík -Telefon (708) 255 5117

Libuše Bučková -Telefon (708) 354 7707

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Česká Misie v Chicagu

Vás srdečně zve do Lisle na pout'

k Panně Marii

v neděli 21. října 2018

v opatství sv. Prokopa

5601 College Rd., Lisle, IL 60532

ve 2.00 hodiny odpoledne

**V klášteře v kapli Panny Marie
bude mše svatá a Mariánská pobožnost,
pak se pomodlíme za zemřelé krajany,
kněze a řeholníky českého původu.**

**Touto poutí navazujeme na starou tradici
národních poutí k Panně Marii v Exilu do Lisle.**

Přijďte v hojném počtu a pozvěte své přátele a známé!

Bližší informace podá Mons. Dušan Hladík

Tel. (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 - 1050

Hornácká cimbálová muzika z Moravy v Chicagu

U příležitosti 100. výročí vzniku
Československé republiky zavítá do Chicaga
významná cimbálová muzika Petra Mičky

V České misii

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

vystoupí v sobotu 6. října

v 5.30 pm bude koncert

v 6.30 pm při mši sv. zahrají duchovní hudbu

Před tím odpoledne budou účinkovat v České škole TGM
v Ciceru a v neděli 7. října se zúčastní tradičního průvodu
„Houby Day“ v Ciceru a ve 4 hodiny odpoledne budou
koncertovat v české restauraci „Czech Plaza“ v Berwynu.

Kapela dále na svém turné po USA vystoupí
v Cedar Rapid, Iowa a ve Washingtonu, DC.

Hornácká cimbálová muzika Petra Mičky působí na moravské folklorní
scéně téměř 20 let. Její hudební projev a repertoár vychází především z
tradice hudební kultury Hornácka a stylovou hrou, hudeckými i pěveckými
projevy navazuje na starodávné hornácké hudební tradice.

Muzika se účastní nejrůznějších akcí a slavností v průběhu celého roku a
účinkuje na folklorních festivalech v České republice i v zahraničí. Snaží se
udržovat mnoho místních zvyků a obyčejů.

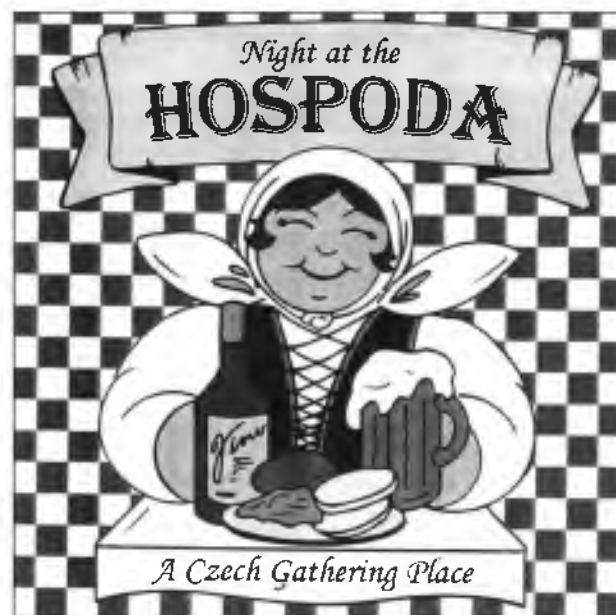
Muzika trvale spolupracuje s nejvýraznějšími hornáckými sólovými
zpěváky nebo pěveckými sbory, s nimiž natočila řadu nahrávek. Mimo to se
muzika účastní nejrůznějších hudebních projektů na kulturních festivalech,
v divadelních inscenacích, ve filmových dokumentech, hraném filmu, podílí
se na nejrůznějších uměleckých projektech.

Od roku 2012 spolu se Smyčcovým kvartetem Jiřího Pospíchala úspěšně
prezentuje výběr z Janáčkovy cyklu Moravské lidové poezie v písních,
postavený na kontrastu a vzájemném prolínání autentického podání
hornáckých lidových písní a Janáčkových úprav písní pro zpěv a klavír,
instrumentovaných pro smyčcové kvarteto.

V říjnu 2007 se muzika úspěšně zúčastnila hudebního turné po americkém
Texasu. Tato cesta je spolu s historií a osudy moravských vystěhovalců v
Americe zaznamenána v dokumentárním filmu Amerikáni. (2010, režie
Břetislav Rychlík).

V letošním roce Hornácká muzika mimo jiné 2. září vystoupila v Praze na
mezinárodní akci „Ať žije Forman“ k počti velkého světového kinematografie
Miloše Formana. Po návratu z turné po USA uskuteční v pražském
Rudolfinu, sídle české filharmonie, velký koncert s názvem „Teče voda,
teče“, věnovaný 100. výročí založení Československé republiky.

Moravská Kulturní Společnost všechny srdečně zve na česká jídla

**Sobota 20.října 2018
od 4.00 odpoledne**

**Sokol Spirit
3909 Prairie Avenue
Brookfield, IL 60513**

**České melodie hraje
DJ Speedster**

**Podává se
vepřo, knedlo, zelo
a další pochoutky
České pivo a víno**

**Pro více informací volejte
630 – 325 3873 (po 6.00 hodině večer)
E-mail:
moravianculturalsociety@yahoo.com**

Česká misie Vás srdečně zve na koncert světoznámého kytaristy

Vladislava Bláhy

Kytara od klasiky po blues

Recitál jediného českého kytaristy, který hrál v Carnegie Hall,
docenta na Janáčkově akademii múzických umění v Brně,
předsedy České kytarové společnosti z. s. a
ředitele Mezinárodního kytarového festivalu Brno 2018

se uskuteční v den 100. výročí
založení Československé republiky

v neděli 28. října v 6.00 večer

v kostele České misie

9415 Rochester Ave., Brookfield IL 60513

Program koncertu bude následující:

Milan Tesař:
nar. 1938, ČR

Reflexe I, Reflexe II
/skladba věnována Vladislavu Bláhovi, 2013/

Jorge Morel:
1932, Argentina - USA

Recuerdos de un viaje / Vzpomínky na cestu/
/věnováno Vladislavu Bláhovi/

Manuel de Falla:
arr. Vladislav Bláha
1876 – 1946

Pantomima
Danza del molinero /Mlynářův tanec/
Španělský tanec z La Vida breve

Leoš Janáček:
1851 – 1928, ČR

Čekám tě
Sýček neodletěl
ar. Vladislav Bláha

Jaroslav Ježek:
1906 - 1942

Bugatti step

John W. Duarte:
1919 – 2004, Anglie

Moraviana, Op. 142
I. Fantasia
II. V Zarazicách / In Village of Zarazice
III. Esce si ja / One More Glass of Wine
/věnováno Vladislavu Bláhovi/

Štěpán Rak:
1945

Elegie
Rumunský tanec Hora

Gaudete et exsultate (4)

Apoštolská exhortace papeže Františka

Kapitola V.

BOJ, BDĚNÍ A ROZLIŠOVÁNÍ

158. Křesťanský život je trvalý boj. Vyžaduje sílu a odvahu k obraně před ďáblem a ke zvěstování evangelia. Tento boj je překrásný, protože nám umožňuje slavit každé Pánovo vítězství v našem životě.

Boj a bdění

159. Nejedná se pouze o boj proti světu a světské mentalitě, jež nás klame, ohlupuje, vrhá do průměrnosti a obírá o úsilí i radost. Neomezuje se ani na boj proti vlastní křehkosti a vlastním náklonnostem (každý má svoji: lenost, smyslnost, závist, žárlivost atd.). Je také ustavičným bojem proti ďáblu, který je původcem zla. Sám Ježíš slaví naše vítězství. Radoval se, když jeho učedníci dokázali činit pokroky při zvěstování evangelia a překonávali odpor Zlého. Zajímal: „Viděl jsem sata- na padnout jako blesk z nebe“ (Lk 10,18).

Něco víc než mýtus

160. Nepřipustíme existenci ďábla, pokud si umaneme nahlížet život pouze empirickými měřítky a bez nadpřirozené perspektivy. Právě přesvědčení, že mezi námi existuje tato zhoubná moc, je tím, co nám umožňuje chápat, proč má zlo někdy tak ničivou sílu. Je pravda, že Bible měla omezenou pojmovou výstavu pro vyjádření některých skutečností a že v Ježíšově době bylo možné zaměnit epilepsii za démonskou posedlost. Nesmíme kvůli tomu však příliš zjednodušovat realitu a tvrdit, že všechny případy podané v evangeliích byly psychické nemoci a že démon v posledku neexistuje a nepůsobí. Jeho přítomnost je zaznamenána již na prvních stránkách Písma, které končí vítězstvím Boha nad démonem (Kázání v Domě sv. Marty, 12.10.2013). Když nám totiž Ježíš dával modlitbu Otčenáš, chtěl, abychom ji končili prosbou k Otci: »zbav nás od Zlého«. Tento výraz, který je tam použit, se nevztahuje k abstraktnímu zlu, a přesný překlad zní „toho Zlého“. Označuje osobní bytost, která nás mučí. Ježíš nás naučil prosit denně o toto vysvobození, abychom nebyli této moci podrobeni.

161. Nemysleme si tedy, že jde o mýtus, představu, symbol, obraz či ideu („Jedna z největších potřeb je obrana před oním zlem, kterému říkáme Démon. [...] Zlo již není pouhá nedostatečnost, nýbrž výkonnost, živá bytost, jež je duchovní, zvrhlá i zhoubu působící. Hrozná realita. Tajemná a strašlivá. Stává se mimo rámec biblické a církevní nauky ten, kdo odmítá uznat její existenci; činí z ní čin soběstačný princip, nepocházející jako každý tvor od Boha; anebo ji vysvětluje jako pseudo-realitu, pojmovou a fantazijní personifikaci neznámých příčin našich chorob“ – Pavel VI. *Katecheze na gen. audienci*,

15.11.1972). Takový klam nás vede ke snížené bdělosti a bezstarostnosti, takže jsme více exponováni. Démon nepotřebuje abychom jím byli posedlí. Způsobuje nám otravu nenávistí, smutkem, závistí a neřestmi. A zatímco polevuje naše obranné schopnosti, využívá toho k pustošení našeho života, našich rodin a našich společenství, protože „ďábel jako řvoucí lev obchází a hledá, koho by mohl zhltnout“ (1 Petr 5,8).

Bdění a důvěřující

162. Slovo nás výslovně vybízí „čelit ďáblovým nástrahám“ (Ef 6,11) a hasit „ohnivé střely zlého ducha“ (Ef 6,16). Nejsou to romantická slova, protože i naše putování ke svatosti je neustálý zápas. Kdo to nechce uznat, vystavuje se ztroskotání nebo průměrnosti. K tomuto boji máme mocné zbraně, jež dává Pán: víra projevující se modlitbou, rozjímání o Božím Slovu, mešní bohoslužba, eucharistická adorace, svátost smíření, skutky lásky, komunitní život, misijní nasazení. Pokud je zanedbáme, snadno nás svedou falešné sliby zla, protože jak říkal svatý farář Brochero: »Co na tom, že Lucifer slibuje osvobození, ba dokonce všechny majetek, je-li tento majetek iluzorní a jedovatý?« (Jose Gabriel del Rosario Brochero, *Predica delle bandiere*, in Argentinská biskupská konference, *El Cura Brochero. Cartas y sermones*, Buenos Aires 1999, 71).

163. Na této cestě je rozvoj dobra, duchovní zrání a růst lásky nejlepší protiváhou ke zlu. Nikdo neodolá, pokud zvolí váhání na mrtvém bodě, spokojí se s málem, přestane snít o tom, že nabídne Pánu něco krásnějšího. Ještě horší je, upadne-li do poraženectví, protože, „kdo začíná bez důvěry, prohrál předem polovinu bitvy a zakopává svoje hříbny. [...] Křesťanským triumfem je vždycky kříž, který je však současně praporem vítězství, jenž se nese s bojovnou něhou proti útokům zla“ (*Evangelii gaudium*, 85).

Duchovní zkaženost

164. Cesta svatosti je zdrojem pokoje a radosti, kterou nám dává Duch, ale současně vyžaduje, abychom měli „hořící lampy“ (srov. Lk 12,35) a bděli: „Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvářností“ (1 Sol 5,22); „bděte“ (srov. Mk 13,35; Mt 24,42); neoddávejme se spánku (srov. 1 Sol 5,6). Kdo totiž necítí, že se dopustil těžkých přestupků proti Božímu Zákonu, může podlehnout určité otupělosti či omámení. Nenachází-li totiž nic vážného, co by si vyčítal, nevšimne si vlačnosti, která se postupně zmocňuje jeho duchovního života, a skončí v opo- třebovanosti a zkaženosti.

165. Duchovní zkaženost je horší než pád hříšníka, protože jde o pohodlnou a soběstačnou slepotu, v níž se nakonec zdá, že je všechno dovoleno: podvod, pomluva, sobectví a četné subtilní formy sebevztažnosti, poněvadž „i satan na sebe brává podo-

bu anděla světla“ (2 Kor 11,14). Tak skončil svoje dny Šalomoun, zatímco velký hříšník David dovedl svoji ubohost překonat. V jedné pasáži nás Ježíš varuje před tímto lstivým pokušením, kterým sklouzáváme do zkaženosti, když mluví o člověku, jenž byl osvobozen od démona a myslel si, že jeho život je už čistý. Zmocnilo se jej však dalších sedm zlých duchů (srov. Lk 11,24-26). Jiný biblický text používá silný výraz: „pes se vrací k tomu, co zvrátil“ (2 Petr 2,22; srov. Př 26,11).

Rozlišování

166. Jak vědět, zda něco přichází od Ducha svatého, anebo plyne z ducha světa či ďáblova ducha? Jediný způsobem je rozlišování, které vyžaduje nejenom schopnost úsudku a zdravý rozum. Je to také dar, o který je třeba prosit. Prosíme-li o něj s důvěrou Ducha svatého a současně se snažíme jej pěstovat modlitbou, reflexí, četbou a pomocí dobré rady, jistě v této duchovní schopnosti porosteme.

Naléhavá potřeba

167. Dnes se tato vloha k rozlišování stala obzvláště nezbytnou. Nynější život totiž nabízí enormní možnosti činnosti a rozptýlení a svět je prezentuje, jako by všechny byly hodnotné a dobré. Všichni, ale zvláště mladí jsou vystaveni neustálému *zappingu*. Je možné brouzdat po dvou či třech monitorech najednou a zapojovat se současně do různých virtuálních scénářů. Bez moudrosti rozlišování se můžeme snadno stát loutkami, jež jsou ovládány chvilkovými tendencemi.

168. Je to obzvláště důležité, když objevíme ve svém životě něco nového, a proto je zapotřebí rozlišit, zda je to nové víno od Boha nebo šalebná novota ducha světa či ducha ďáblova. Jindy se stává opak, protože síly zla nás ponoukají, abychom nepřistupovali na změnu, nechali věci, jak jsou, zvolili nehybnost a strnulost, čímž zabráníme působení Ducha. Jsme svobodní Ježíšovou svobodou, ale On nás volá, abychom zkoumali, co je v nás – touhy, úzkosti, obavy, očekávání – i to, co se děje mimo nás – „znamení doby“ – abychom rozeznali cesty úplné svobody: „všecko zkoumejte, a co je dobré, toho se držte“ (1 Sol 5,21).

Vždycky v Pánově světle

169. Rozlišování je nezbytné nejenom v mimořádných chvílích nebo je-li třeba vyřešit vážné problémy či učinit nějaké zásadní rozhodnutí. Je to nástroj boje k lepšímu následování Pána. Slouží nám neustále: abychom byli schopni rozpoznat Boží čas a milost, abychom neplývali Pánovými vnuknutími, abychom nepropásli jeho pozvání k růstu. Častokrát se to děje v maličkostech, které se zdají irelevantní, protože velkodušnost se zjevuje v jednoduchých a všedních věcech (Na hrobu svatého Ignáce z Loyoly se nachází tento moudrý epitaf: *»Non coerceri a maximo, contineri tamen a minimo divinum est* - Nebýt omezen největším, ale být obsažen v tom nejmenším, to je božské«). Jde o to neklást meze velkému, lepšímu a krásnějšímu, ale současně se soustředit na maličkost, na dnešní povinnost. Proto prosím všechny křesťany, aby neopomínali každý

den vést dialog s Pánem, který nás má rád, a upřímně zpytovali svědomí. Zároveň nás rozlišování vede k rozpoznání konkrétních prostředků, které podává Pán ve svém tajuplném plánu lásky, abychom neulpěli pouze na dobrých úmyslech.

Nadpřirozený dar

170. Je pravda, že duchovní rozlišování nevylučuje příspěvek lidského vědění, existenciálních, psychologických, sociologických či morálních poznatků. Avšak transcenduje je. A nestačí ani moudré církevní normy. Neustále mějme na paměti, že rozlišování je milost. Ačkoli zahrnuje rozum a rozvahu, přesahuje je ve snaze nahlédnout tajemství jedinečného a neopakovatelného plánu, který má Bůh pro každého a který se uskutečňuje v těch nejrozmanitějších kontextech a omezeních. Není ve hře jenom časný blahobyt, ani uspokojení z vykonání něčeho prospěšného, ba ani touha mít čisté svědomí. Ve hře je smysl mého života před Otcem, který mne zná a miluje; ten pravý smysl, kterému mohu svěřit svůj život a který nikdo nezná lépe než On. Rozlišování tedy vede k samotnému zdroji nesmrtelného života, totiž „že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista“ (Jan 17,3). Nevyžaduje speciální schopnosti, ani není vyhrazeno těm nejin-teligentnějším a nejučenějším; Otec se s potěšením zjevuje pokorným (srov. Mt 11,25).

171. Třebaže Pán k nám promlouvá způsoby velice odlišnými během naší práce, skrze druhé a v každé chvíli, není možné upustit od delšího modlitebního ztišení, aby bylo možné tuto řeč lépe vnímat a interpretovat skutečný význam vnuknutí, o nichž máme za to, že jsme je dostali, upokojit úzkosti a poskládat celek svého života v Božím světle. Tak umožníme zrod oné nové syntézy, která plyne z života osviceného Duchem.

Mluv, Pane

172. Mohlo by se však stát, že se v modlitbě samotné vyhneme konfrontaci se svobodou Ducha, který jedná, jak chce. Je třeba mít na paměti, že rozjímavé rozlišování vyžaduje, abychom vyšli z postoje naslouchání: Pánu, druhým i samotné realitě, která nás interpeluje stále novými způsoby. Jedině ten, kdo je ochoten naslouchat, má svobodu zřeknout se vlastního stranického a nepostačujícího hlediska, svých zvyklostí a schémat (Častokrát vybízeli velcí světci a mystici ke »svaté indiferenci«.) Tak se stane skutečně disponibilním k přijetí povolání, jež boží naše jistoty, ale přivádí k lepšímu životu, protože nestačí, aby šlo všechno dobře a všechno bylo v klidu. Může se stát, že nám Bůh nabídne něco víc a my to v naší líné roztěkanosti nerozpoznáme.

173. Tento postoj naslouchání v sobě přirozeně zahrnuje jako nejzazší kritérium poslušnost evangeliu, ale také magisteriu, které jej opatruje, a snahu nacházet v pokladu církve to, co dnes může být prospěšnější spásy. Nejde o aplikaci receptů či opakování minulosti, poněvadž stejná řešení neplatí za každých okolností, a to, co bylo užitečné v jednom kontextu, nemusí být užitečné v jiném. Rozlišování duchů nás osvobozuje od strnulosti, která nemá místo v ustavičném dnešku Zmrtvýchvstalého. Jedině Duch umí proniknout do nejtemnějších záhybů reality a

počítat se všemi jejími odstíny, aby se novost evangelia objevila v novém světě.

Logika daru a kříže

174. Podstatnou podmínkou procesu rozlišování je výchova k trpělivosti, jakou má Bůh se svým časem, který nikdy nebude náš. On nesvolal „oheň z nebe“ na nevěřící (srov. Lk 9,54), ani nedovolil horlivcům „sesbirat plevel“, který roste spolu s pšenici (srov. Mt 13,29). Kromě toho je zapotřebí velkodušnosti, protože „blaženější je dávat než dostávat“ (Sk 20,35). Rozlišování se nedělá proto, abychom zjistili, co dalšího můžeme vyčíst z tohoto života, ale abychom rozpoznali, jak můžeme lépe plnit poslání, kterého se nám dostalo ve křtu, což znamená mít ochotu k odříkání, ba k odevzdání všeho. Protože štěstí je paradoxní a dává nám ty nejlepší zkušenosti, když přijmeme onu tajemnou logiku, která není z tohoto světa: „Toto je naše logika“, říkal svatý Bonaventura o kříži (*Collationes in Hexaemeron*, 1,30). Jestliže někdo přijme tuto dynamiku, pak nedovolí svému svědomí usnout a velkodušně se otevře rozlišování.

175. Když před Bohem zkoumáme stezky života, ať žádné prostory nezůstanou zavřené. Ve všech aspektech života můžeme dále růst a nabízet Bohu něco víc, dokonce i v těch, kde zakoušíme největší těžkosti. Je třeba prosit Ducha svatého, aby nás osvobodil a vyřadil strach, který nás ponouká k tomu, abychom mu zakazovali vstup do určitých aspektů našeho života. Ten, který žádá všechno, také všechno dá, a nechce do nás vstupovat, aby nás zmrzačil nebo oslabil, nýbrž Z toho je patrné, že rozlišování není domyšlivá sebeanalýza, sobecká introspekce, nýbrž pravé východisko z nás samotných vstříc tajemství Boha, který nám pomáhá plnit poslání, které nám světil pro dobro bratří.

176. Rád bych, aby tyto reflexe zakončila Maria, protože ona prožila Ježíšova blahoslavenství jako nikdo jiný. Ona je tou, která překypovala radostí v Boží přítomnosti, uchovávala všechno ve svém srdci a dala své srdce, aby je pronikl meč. Je světící povýte, nejvíce pořízenou. Ukazuje nám cestu svatosti a provází nás. Ona neakceptuje, abychom zůstávali na zemi, když upadneme, a někdy nás nese v náručí, aniž by nás soudila. Rozmluva s ní nás těší, osvobozuje a posvěcuje. Matka nepotřebuje mnoho slov, nepotřebuje od nás sáhodlouhá vysvětlení toho, co se s námi děje. Stačí jen znovu a znovu šeptat: „Zdravas Maria...“!

177. Doufám, že tyto stránky budou užitečné, aby se celá církev věnovala prosazování touhy po svatosti. Prosme, aby nám Duch svatý vlil intenzivní touhu být svatí k větší slávě Boží a povzbuzujeme se v tomto předsevzetí navzájem. Tak budeme sdílet štěstí, které nám svět nebude moci odejmout.

Vatikán na slavnost sv. Josefa, 19. března 2018,
v šestém roce svého pontifikátu

František

Překlad Milan Glaser – Rádio Vatikán

Alfonsa Marie Eppingerová

V neděli 9. září byla ve francouzském Štrasburku blahověčena odvážná a silná žena, mystička, zakladatelka kongregace Sester Nejsvětějšího Spasitele a milosrdná Samaritánka - Alfonsa Marie Eppingerová.

Alfonsa Marie Eppingerová (1814-1867), vlastním jménem Elisabeth Eppingerová, se narodila před 204 lety 9. září v alsaském Niederbronnu a již odmala se v ní ozýval hlas: „Trp, mlč a modli se, protože Bůh z tebe chce učinit velkou svatou.“ Tento hlas neustával a provázel ji celým životem, který ji připravil mnoho těžkých zkoušek, útoků zlého a mnoho mystických zážitků. Svoji sílu čerpala v hluboké víře a mohla ji předávat i dál, neboť se stala duchovní matkou mnoha sestrám: tři kongregace ji dnes uznávají jako svoji zakladatelku. Přesto celý život žila v pokorě a i přes chybějící vzdělání, solva dokázala napsat své jméno, byla velmi moudrou ženou.

Dětství prožila Elisabeth, která jméno Alfonsa Marie získala při křtu jako výraz úcty ke sv. Alfonsovi Marii z Liguori, v nížině mezi Alsaskem a Lotrinskem, kde se právě v 19. století několikrát upravovaly hranice mezi Francií a Německem. Elisabeth pocházela ze skromné, venkovské a velmi věřící rodiny s jedenácti dětmi. V dětství byla velmi často upoutána kvůli nemoci na lůžko, kde trávila většinu času v intenzivních modlitbách k Bohu. První svatě přijímání přijala až ve 14 letech a tím se její život změnil: Eucharistie se stala silou, z které čerpala po celý život.

Když bylo Elisabeth 32 let, byla sužována další dlouhou a bolestivou nemocí. Do tohoto utrpení vstoupil Ježíš a nechal ji zažít první extázi: Elisabeth ho cítila velmi konkrétně vedle sebe, Ježíš s ní mluvil a utěšoval ji. Při těchto extázích upadala Elisabeth do bezvědomí a Ježíš ji ukazoval její hříchy a nabádal ji k modlitbám za záchranu všech duší. Elisabeth byla Ježíšem přizvána k účasti na utrpení papeže a církve, což ji zavazovalo k nasazení se za posvěcení kněží, a dále ji Ježíš dával také vize týkající se politiky.

Své mystické zážitky a vize konfrontovala se svým zpovědníkem a ten následně s biskupem a oba dva uznali, že Elisabeth má dar jasnovidectví, prorockví a schopnost vidět do srdce lidí. Rychle se rozšířily zprávy o jejich mimořádných schopnostech a lidé ji začali vyhledávat a žádat o radu. Elisabeth zdůrazňovala, že to není ona, ale Pán, který mluví skrze ni a často si kladla otázku: „Jak mě můžeš zahrnovat tolika milostmi, mě, která jsem tak malá, která nejsem nic?“ Ale tyto vize byly střídáné také útoky zlého, bylo to ve stejné době, kdy podobnou zkušenost zažíval také farář arský, budoucí světec Jan Maria Vianney.

Přestože biskup uznal v Elisabeth silnou duši s mimořádnými ctnostmi, nedovolil jí vzhledem k veřejnému rozruchu vstup do již ustavených řeholních společenství. Uznal ale novou kongregaci Sester Nejsvětějšího Spasitele se zaměřením na péči o nemocné, neboť vzhledem k nemoci a bolestem, které byly vždy důležitou součástí jejího života, měla Elisabeth k této službě velmi blízko. Kongregace byla založena v roce 1849, kdy se Elisabeth spolu s dalšími spolusestrami přestěhovala do domu, který byl v dialektu označován „malým klášterem“. Elisabeth světila kongregaci pod ochranu sv. Alfonse Marii z Liguori a z úcty k němu rovněž přijala své řeholní jméno. Společenství pak vedla po 18 let až do své smrti 31. 7. 1867 v Niederbronnu.

Společenství bylo založeno na jednoduchém pravidle: kontempletovat v evangeliu srdce Ježíše, jeho chování k těm, kteří trpí na těle i na duši, a být jako milosrdný Samaritán pro potřebné. A tak podobně jako milosrdný Samaritán začaly sestry Božského Vykupitele navštěvovat nemocné a chudé v jejich příbytcích, nehledě na jejich náboženství nebo sociální třídu. Jejich pomoc není pouze materiální, ale je i duchovní, sestry jsou pravými misionářkami lásky. A jelikož se láska rozmnožuje dělením, brzy vzniklo dalších 14 „malých klášterů“.

Podle zpráv České biskupské konference

Dne 28. října 2018 si připomeneme sté výročí založení Československé republiky

Můžeme si všimnout, že někdy zdánlivě bezvýznamné události změny směřování celých národů a kontinentů. Takovou událostí, která spustila 1. světovou válku, byl teroristický čin provedený na příkaz šéfa rozvědky srbského království plukovníka generálního štábu Dragutina Dimitrijeviče (* 1876, popraven zastřelením 1917). Jeho krycí jméno v tajné organizaci Černá ruka bylo Apis. Ano, byl to tentýž srbský důstojník, který ještě v hodnosti kapitána se svými druhy zosnoval a uskutečnil vraždu srbského krále Alexandra I. Obrenoviče a jeho manželky královny Dragy. Královská vražda byla provedena dne 11. 6. 1903 mimořádně brutálním způsobem. Převládající vojáky, kteří statečně bránili královský palác, krále a královnu, spiklenci donutili svléci se do naha a potom nelítostně zmasakrovali. Na území Bosny a Hercegoviny, anektovaném roku 1908 Rakouskem-Uherskem, se tento vysoký srbský důstojník rozhodl v létě roku 1914 vyprovokovat válku s Rakouskem-Uherskem s jediným cílem – připojit Bosnu a Hercegovinu k Srbsku.

Nejprve se pokusil zabít samotného císaře Františka Josefa I. Když se mu to nepodařilo, zaměřil svoji pozornost na následníka trůnu Ferdinanda arcivévodu d'Este. Pravou rukou plukovníka Apise byl major Vojislav Tankosič. Jejich významným pomocníkem byl špión Rade Malobabič. Vůdce šesti teroristů, žijících v Bosně a Hercegovině, byl Danilo Ilić. Major Vojislav Tankosič nejprve naučil tři ještě nedospělé srbské středoškolské studenty, členy tajné nacionalistické skupiny Černá ruka, střelit z pistolí. Pistole a studenty pak nechal propašovat ze Srbska do Bosny a Hercegoviny. Sít těchto devíti atentátníků pak dne 28. 6. 1914 v hlavním městě Bosny a Hercegoviny, v Sarajevu, nejdříve napadla kolonu jedoucích automobilů bombou. Poté, na jiném místě, zastřelila v téže koloně jedoucího Ferdinanda arcivévodu d'Este a jeho manželku Žofii hraběnkou Chotkovu, matku tří nedospě-

lých dětí. Úspěšným střelcem byl srbský, ještě nezletilý středoškolský student Gavrilo Princip. Tento atentát se stal záminkou k vyhlášení války Srbsku Rakouskem-Uherskem poté, co Srbsko odmítlo vydat spiklence k řádnému soudu ve Vídni. Atentát v Sarajevu roku 1914 je považován za jednu z příčin vzniku 1. světové války.

Po vyhlášení války Srbsku dne 28. 7. 1914 byly národnostní otázky v Rakousku-Uhersku odsunuty do pozadí. Někteří čeští politici zůstali u myšlenky federálního uspořádání monarchie, jiní dávali přednost samostatnosti českých zemí. U vědomí vážnosti situace a po varovných represích státního aparátu zůstali čeští politici žijící doma pasivní. Snažili se nedávat záminku k zásahu úřadů. Teprve až český a slovenský exil prosazoval vznik samostatného, na Rakousku-Uhersku nezávislého státu Čechů, Moravanů a Slováků. Vedl ho od roku 1915 bývalý poslanec Říšské rady Prof. PhDr. Tomáš Garrigue Masaryk spolu s od 28. 11. 1904 ve Francii žijící astronomem, během 1. světové války do hodností generála francouzského letectva povýšeným PhDr. Milanem Rastislavem Štefáníkem. Exiloví předáci odboje požadovali spojení zemí Koruny české s Horními Uhrami (Slovenskem) do jedné společné republiky. K uskutečnění této myšlenky jim významně pomáhali krajané finanční sbírky a dobročinné bazary, organizované převážně v USA. Vydatně jim pomáhali překvapivě, ve válčícím světě dobře známé, úspěchy vojenských jednotek československých legionářů na ruské frontě.

Československé legie byly založeny a organizovány především v Rusku, v Itálii a ve Francii, v menší míře také v Srbsku a v Rumunsku. V české vojenské jednotce v Rusku zprvu sloužili mladí muži narození těm českým rodičům, kteří se v minulosti natrvalo přestěhovali do Ruska. Známa je enkláva Čechů žijících ve Volyni na dnešní Ukrajině. Těm mužům bylo umožněno, aby za

Divizní generál Jaroslav Červinka
(* 13. 5. 1848, † 9. 1. 1933)
zakladatel československé legie v Rusku

ruského cara bojovali pod velením českých mluvících důstojníků. V této souvislosti je nutné připomenout zásluhy generála Jaroslava Červinky. Narodil se roku 1848 českým rodičům v Ostředku u Benešova. Roku 1866 vstoupil jako dobrovolník do rakousko-uherské armády. Účastnil se bitvy u Sadové nedaleko Hradce Králové. Roku 1878 nastoupil službu v ruské armádě v hodnosti poručíka. Hned na začátku 1. světové války se už jako vysoký carský důstojník přičinil o založení tzv. České vojenské družiny, které pak také velel. Ke konci svého života, v hodnosti divizního generála, sloužil v Československé republice. V pozdějších fázích války byla československá legie v Rusku složena převážně z českých, moravských a slovenských rakousko-uherských přeběhlíků a válečných zajatců.

Spojku T. G. Masaryka s domovem na začátku 1. světové války byl PhDr. Eduard Beneš a někteří další Masarykovi přátelé. T. G. Masaryk vždy bohatě a velmi efektivně využíval svých životních zkušeností a svých známostí

s významnými světovými osobnostmi. Při propagaci politických cílů mu dobře posloužila jeho dokonalá znalost němčiny a angličtiny. Celkem dvakrát během válečného podzimu roku 1914 odcestoval do Holandska. V průběhu první návštěvy Holandska navázal kontakty s britskou Secret Service. Od Britů se tehdy dověděl, že se obávají průlomu ruských vojsk přes Halič do českých zemí, a že by tomuto rozšíření mocenského vlivu Ruska do střední Evropy chtěli zabránit vytvořením samostatného českého státu. Věděli totiž o Kramářově plánu na vytvoření slovanské federace v čele s ruským státem. Samostatný český stát by byl podle názoru Britů menším zlem. Potom se T. G. Masaryk vrátil do Prahy a hovořil s českými politiky. Během druhé návštěvy Holandska na podzim roku 1914 poskytl T. G. Masaryk Britům, především prostřednictvím Roberta W. Setona-Watsona, vyslaného za ním Henrym Wickhamem Steedem, velmi důležité zpravodajské informace o ponorkách Rakouska-Uherska, o mobilizačních plánech Rumunska, aj. Po návratu z druhé cesty do Holandska se T. G. Masaryk opět spojil s českými politiky. Britové pod hrozbou výše zmíněné ruské hegemonie ve střední Evropě dali T. G. Masarykovi pokyn, aby prosazoval nezávislost českých zemí na Rakousku-Uhersku.

T. G. Masaryk v té době spolupracoval nejen s Brity, ale s nejvyšší pravděpodobností také s rakousko-uherskými úřady v Praze a ve Vídni. Jinak by, v tom čase války, nedostával tak snadno povolení k výjezdu. Když se v prosinci roku 1914 rozhodl vzít svoji psychicky labilní dceru Olgu na zotavenou na italský ostrov Capri, navštívil ve Vídni bývalého (a pozdějšího) ministerského předsedu Ernesta von Körbela. Tehdy von Körbel ujistil svoji loajalitou vůči rakousko-uherské vládě nejen verbálně, ale i písemně a rukou dáním. Až do začátku I. světové války byl takový slib slibem závazným a nezrušitelným. Proč T. G. Masaryk slib daný von Körbelovi předtím ani poté nedodržel, o tom se můžeme jenom dohadovat. Masarykova lehkomyšlná neopatrnost během řady náhodných i předem domluvených setkání s českými politiky vzbudila velmi

brzy pozornost rakouské policie. Masaryk byl proto poštou, pomocí smluvného hesla, ještě v Itálii varován, aby se domů nevracel. Po tomto varování odcestoval společně se svojí dcerou Olgou do neutrálního Švýcarska.

Po odjezdu T. G. Masaryka do zahraničí v prosinci 1914 byla v Praze domácími politiky ustavena tajná odbojová organizace, nazvaná podle italského vzoru slovem Maffie. Byla určena pro styk spolehlivých domácích politiků s našimi politickými emigranty. V březnu následujícího roku 1915 byl v Praze ustaven tajný výbor Maffie. Jeho členy byli Eduard Beneš, Karel Kramář, Alois Rašín, Josef Scheiner a Přemysl Šámal. Konspirační a zpravodajské činnosti Maffie se účastnilo více než 200 osob. Masarykovy tehdejší naléhavé žádosti, aby se k jeho práci v zahraničí připojili další domácí politici, zůstaly bez odpovědi. Podarilo se to až 68letému českému poslanci Říšské rady Josefu Dürichovi (* 1847, + 1927). Ten odcestoval počátkem května roku 1915 do Švýcarska (oficiálně za dcerou a zetěm do Španělska).

Charles R. Crane, americký milionář, Masarykův přítel, od začátku 20. století, byl také přítelem a poradcem prezidenta USA Thomase Woodrowa Wilsona. V roce 1912 Ch. R. Crane významně přispěl na Wilsonovu prezidentskou kampaň. Před I. světovou válkou u Craneovy rodiny pobýval Masarykův syn Jan, který si Craneovu dceru Frances, po jejím nezdařeném prvním manželství, vzal v roce 1924 za manželku (po 6ti letech se rozvedli). Portrét druhé Craneovy dcery Josephine, namalovaný Alfonsem Muchou, byl tisknut na prvních čsl. bankovkách. A tak se T. G. Masaryk mohl dne 3. 5. 1915 ze Švýcarska obrátit přímo na Ch. R. Cranea s požadavkem, aby mu poslal větší finanční částku. Bez bližších podrobností uvedl, že bude použita pro získání pro Spojence velmi cenných informací. Ch. R. Crane, jako politický poradce prezidenta Wilsona, si však tehdy ještě nemohl dovolit podporovat nepřítele Rakouska-Uherska přímo a nezastřeně. USA byly tehdy ještě ve válce neutrální zemí. Craneův právní zástupce situaci vyřešil tak, že založil ve prospěch T. G.

Masaryka v USA bankovní účet, a na ten pak připsal T. G. Masarykem od Ch. R. Cranea požadované peníze. Šéf Masarykovy soukromé zpravodajské organizace Emanuel Voska, původně americký obchodník působící v Evropě, na Masarykův účet posílal výtěžky z amerických sbírek a dobročinných bazarů.

Ve 2. roce Velké války, roku 1915, pod záminkou vypracování vědecké práce, vycestoval 2krát do Švýcarska E. Beneš. Z první cesty se vrátil, během svého druhého pobytu se dne 1. 9. 1915 připojil k Masarykovu zahraničnímu odboji. Vedoucím doma působící Maffie se pak stal Přemysl Šámal. Výbor Maffie měl později svoje sídlo v Holandsku, kde v něm velice aktivně pracoval malíř Alfons Mucha.

T. G. Masaryk obesílal české a moravské krajany ve světě, u většiny z nich získal jejich podporu. V červnu roku 1915 v Ženevě poprvé veřejně vyhlásil požadavek samostatného československého státu. Téhož roku odjel do Londýna, kde byl jmenován profesorem na King's College s pravidelným profesorským platem. Stále a neúnavně publikoval a přesvědčoval. Roku 1916 mu M. R. Štefánik připravil přijetí u francouzského premiéra Aristida Brianda v Paříži. Posléze byla ustavena Česko-Slovenská národní rada se sídlem v Paříži. Jedním z tajných kurýrů Česko-Slovenské národní rady byla už tehdy slavná operní pěvkyně Ema Destinová.

V únoru roku 1917, poté, co velmocí tzv. Dohody v podstatě uznaly československý požadavek samostatnosti, odjel T. G. Masaryk do Ruska. Tam už od roku 1914 existovala československá vojenská jednotka. Svým politickým požadavkům tak dodal větší váhu. Početní stav československých legií kolísal mezi 40–60 tisíci mužů ve zbraní, operovaly hlavně v Rusku. Tak kupř. koncem roku 1917 měla čsl. legie v Rusku početní stav cca 40 tisíc mužů, a to včetně Čechů s ruským občanstvím a ruských carských důstojníků. Legie byly podřízeny Česko-Slovenské národní radě a později byly zařazeny mezi spojence francouzské armády. Ruská říjnová revoluce, která se podle našeho kalendáře odehrála dne 7. 11. 1917 v ruském hlavním městě Sankt Petěrbur-

ku, přivedla k moci Leninovy bolševiky. Bolševici pak dne 3. 3. 1918 podepsali s představiteli Centrálních mocností (Německo, Rakousko-Uhersko, Bulharsko a Turecko) separátní mír. Jedním z bodů brest-litevské mírové smlouvy bylo ujednání, že čsl. vojenské jednotky, operující v Rusku, budou odzbrojeny.

Už dne 9. 11. 1917 rozeslal Masaryk všem důstojníkům a velitelům čsl. sboru zprávu, že čsl. jednotky nesmějí být žádným způsobem použity v nynějším boji mezi soupeřícími stranami. Později byly čsl. jednotky, vinou bolševiků, přece jenom zataženy do boje. Stalo se tak poté, co se je bolševici, na příkaz Lva Trockého, pokusili odzbrojit. Čsl. důstojníci měli být zatčeni a uvězněni, vojáci měli být naverbováni do Rudé armády.

V době, kdy se boj mezi bolševiky a čsl. legií rozhořel naplno, se Masaryk domníval, že tento konflikt je důsledkem německých a rakousko-uherských intrik a že by mohl být vyřešen mírovou cestou. Byl přesvědčen, že on, revolucionář, dovede jednat s bolševiky, neboť to jsou také revolucionáři. Neuvědomoval si, že jeho a jejich cíle byly diametrálně odlišné. Nechápal podstatu sovětského režimu, ani jeho cíle. Vnímali situaci nikoliv na základě reality, nýbrž svých představ, spíše přání. Ignoroval shodu zájmů Centrálních mocností a bolševiků. Bolševici potřebovali mír proto, aby mohli uskutečnit své politické cíle v Rusku. Centrální mocnosti potřebovaly v Rusku bolševickou vládu, aby udržely Rusko ve stavu vojenské a politické nečinnosti. Proto německý generální štáb poslal V. I. Lenina a jeho 30 nejbližších spolupracovníků vlakem, ve 2 zapečetěných vagónech, ze Švýcarska přes celé Německo do tehdy ještě nepřátelského Ruska! Proto Leninovi tentýž německý generální štáb poskytl obrovské sumy peněz do začátku existence bolševického Ruska!

Podle generálního štábu čsl. legií měla naše legie v Rusku bezprostředně před střetem s bolševiky 51 309 mužů. Bojeschopnost čsl. legie v Rusku však postupně upadala, morálka mužstva se neustále zhoršovala. Vojáci byli stálými boji a nekončícími válečnými útrapami unaveni. Chtěli se vrátit domů. Dokonce

došlo k otevřené vzpouře, když vojáci svému veliteli pluku a současně také veliteli celé 1. divize plukovníku Josefu Jiřímu Švecovi, pod vlivem komunistického agitátora Jana Vodičky, vypověděli poslušnost. Plukovník Švec totiž dne 24. 10. 1918 vydal svým vojákům rozkaz, aby ještě téhož dne vytlačili přesilu bolševiků z linie Buzuluk-Bugulma. Když vojáci neuposlechli a rozešli se k nočnímu spánku, plk. Švec se ve 3 hodiny nad ránem dne 25. 10. 1918 ve štábním vagonu čsl. legie v železniční stanici Aksakovo-Belebej zastřelil. Zanechal po sobě dopis na rozloučenou. Smrt plk. Švece jeho vojáky otřásla natolik, že následujícího dne Švecův rozkaz bezesbýtku splnili. Bylo však nutné uvažovat o evakuaci našich jednotek do východního ruského přístavu Vladivostok a jejich brzkém návratu domů...

Dokud byl T. G. Masaryk na území Ruska, nikdy nezpochybnil legitimitu sovětské vlády. Byl vždy zásadně proti použití čsl. legie bojující v Rusku proti bolševikům. Štefánik, Kramář, Dürich a Voska se snažili o pravý opak. Benešovo stanovisko prospěchářsky lavirovalo mezi stanoviskem Masarykovým a spojeneckým, zejména francouzským. Beneš byl vždy proti boji s bolševiky, pokud ovšem Francouzi v tom čase nežádali opak. Tehdy český poslanec Josef Dürich, který se také nacházel v Rusku, neměl už téměř žádný vliv – Masaryk a Štefánik ho vyloučili z Česko-Slovenské národní rady a posléze ho pomluvami zdiskreditovali. Masaryk zprvu proto, že Dürich nabídl ruskému carovi panování v Českém království, později proto, že Dürich prosazoval názor, že čsl. legie v Rusku proti bolševikům bojovat musí. Štefánik ze solidarity k Masarykovi a z konkurenčních důvodů.

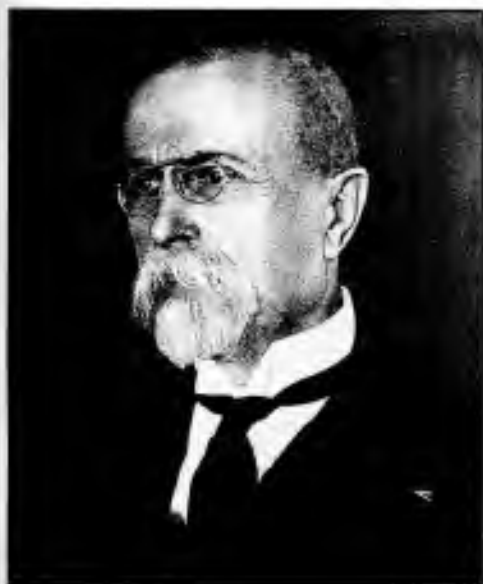
Už dne 7. 3. 1918 se T. G. Masaryk vypravil na cestu lazaretním vlakem přes Sibiř do Koreje a lodí z Japonska do USA. Tam chtěl získat uznání své Česko-Slovenské národní rady. Během čekání na odjezd lodí požádal Masaryka vyslanec USA, akreditovaný v japonském Tokiu, aby pro prezidenta Wilsona sepsal důvěrné memorandum o současném stavu Ruska a bolševismu. Masaryk v tomto memorandu, odeslaném pak do USA dne 10. 4. 1918, doporučil preziden-

Thomas Woodrow Wilson
(* 28. 12. 1856, † 3. 2. 1924)

dentu Wilsonovi, aby Leninovu sovětskou vládu uznal. Memorandum, které mělo být vypracováno jen pro potřeby prezidenta Wilsona, Masaryk v Tokiu rozdal všem přítomným diplomatům. M. R. Štefánik se prý kvůli tomu velice rozčilil. Reakce v diplomatických kruzích, jak se dalo čekat, byla rozhořčená a kategoricky odmítavá. Ve Spojených státech pak k politickému uznání bolševické vlády Masaryk přidal ještě svůj požadavek ekonomické pomoci bolševikům ze strany USA.

Dne 29. 4. 1918 přicestoval T. G. Masaryk lodí do kanadského Vancouveru. Po bouřlivých, Masarykovi velice nepříjemných diskusích kolem výše zmíněného memoranda byl mile překvapen, když ho dne 5. 5. 1918 u Michiganského jezera ve městě Chicago přivítaly jásající davy. Očekávalo ho tam téměř 200 tisíc našich krajanů. Byl žádán o projevy a zasypáván květinami. Naši krajané zřejmě neznali všechny detaily politické práce T. G. Masaryka a bez výhrad mu důvěřovali. V USA pak znovu přednášel, psal a agitoval, zejména mezi krajaney. Dosavadní vojenské úspěchy legionářů, zejména na ruské frontě, byly jeho pádným politickým argumentem. Do Bílého domu byl T. G. Masaryk pozván na den 19. 6. 1918. Prezidenta T. W. Wilsona během přijetí v Bílém domě tehdy přesvědčoval, že válku je možno vyhrát jedině tehdy, bude-li rozbito Rakousko-Uhersko, největší spojenec Ně-

Tomáš Garrigue Masaryk
(* 7. 3. 1850, † 14. 9. 1937)

Milan Rastislav Štefánik
(* 21. 7. 1880, † 4. 5. 1919)

Eduard Beneš
(* 28. 5. 1884, † 3. 9. 1948)

mecka. Žádal také o americkou pomoc při přemísťování čsl. legie z Ruska do Evropy a vyslovil se proti západní intervenci v občanské válce v Rusku.

T. G. Masaryk svému politickému snažení svým nedávným memorandem a následujícími politickými prohlášeními velice ublížil. Musel pak své stanovisko k bolševické vládě v Rusku velice rychle měnit. Kvůli Masarykovu probolševickému postoji Spojené státy odmítly uznat Česko-Slovenskou národní radu v čele s T. G. Masarykem. Uznaly ji teprve až dne 3. 9. 1918 jako poslední - až po uznání francouzským (dne 1. 7. 1918) a britským (dne 9. 8. 1918). Když Masaryk viděl, že jeho Česko-Slovenskou národní radu USA nehodlají uznat, oportunisticky otočil o 180° a v červenci roku 1918 souhlasil s vystoupením čsl. legie v Rusku proti bolševikům. Navíc začal doporučovat spojeneckou intervenci v Rusku a koncem srpna 1918 Spojence k protibolševické vojenské intervenci už přímo vyzýval.

Masarykova kniha „Nová Evropa“ pak přispěla k tomu, že prezident USA T. W. Wilson odmítl rakouské návrhy na federalizaci rakousko-uherské monarchie, předložené rakouským císařem a králem Karlem I. formou manifestu, vydaného dne 6. 10. 1918. Prezident Wilson se pak na mírové konferenci v Paříži jednoznačně postavil za prosazení práva na sebeurčení slovanských národů žijících ve střední Evropě a na Balkáně.

Zprávy o protimonarchistické revoluci ve Vídni a o vzniku Československa dne 28. 10. 1918 zastihly T. G. Masaryka ještě v USA, stejně jako zpráva o jeho zvolení 1. prezidentem Československé republiky (dne 14. 11. 1918). Cestou domů, už jako prezident ČSR, navštívil Velkou Británii, Francii a Itálii. Ve Francii se setkal s francouzským prezidentem Raymondem Poincaré, ve francouzském Darney provedl dne 9. 12. 1918 přehlídku čsl. legionářů. V Itálii T. G. Masaryka se všemi poctami přijal král Viktor Emanuel III.

Dne 21. 12. 1918 byl T. G. Masaryk triumfálně uvítán v Praze. Roku 1920 byl toho roku zvolenými členy čsl. parlamentu zvolen prezidentem republiky 65 % hlasů, po volbách uskutečněných roku 1927 přibližně stejnými procentem hlasů. Teprve ve 3. volbě roku 1934 získal 73 % hlasů. Komunisté a slovenští nacionalisté pro T. G. Masaryka nikdy nehlasovali. Ti posledně jmenovaní proto, že podle jejich přesvědčení nesplnil důležité body Česko-Slovenské dohody, jím podepsané dne 30. 5. 1918 v americkém Pittsburghu. V této dohodě bylo deklarováno, že „Slovensko bude mít svou vlastní administrativu, svojí sněm a svoje soudy“. Nehlasovali pro Masaryka také proto, že především Slováci nesouhlasili s Masarykovou tezí, že Češi, Moravané, Slezané, Slováci i Podkarpatsí Rusíni jsou jeden jediný národ, národ československý.

Podle sčítání lidu roku 1921 bylo v ČSR Čechů, Moravanů a Slezanů 6,7 mil. (50%), Němců 3,1 mil. (23%), Slováků 2,0 mil. (15%), Maďarů 0,8 mil. (5,5%), Karpato-Rusínů 0,5 mil. (3,5%) ostatních 0,5 mil. (4 %). Celkem 13,5 mil.

Výše uvedené neshody a vzájemná nevraživost ve všech vrstvách čsl. společnosti pak vedly až k vyhlášení Slovenského štátu dne 14. 3. 1939. A protože lidská paměť žije po mnoho následujících generací, dobře ukrývané pocity bezpráví, krivdy a zrady ze strany Čechů přivedly Slovaky k odchodu ze společného státu také dne 1. 1. 1993. Naproti tomu, podle nedávného vyjádření knížete Karla Schwarzenberga, „počešťování moravského národa probíhá velmi úspěšně“. Rómy se počestit nedaří, Vietnamce. Arabů aj. národnosti zatím také ne. Nu což! Nejsou všechny národy stejné...

Dne 14. 12. 1935 T. G. Masaryk ze své funkce prezidenta republiky ze zdravotních důvodů odstoupil. Zemřel v Lánech dne 14. 9. 1937. Jeho pohřeb byl velkou národní manifestací za svobodu a demokracii. V sousedním Německu byl toho času u moci nacistický diktátor Adolf Hitler. Éra krvavých zločinů, zahájená roku 1914 srbským nacionalistickým důstojníkem Apisem, přecházela do druhého dějství. Druhá světová válka se nezdáritelně blížila...

S využitím internetové práce Tomáše Kristlíka: Okolnosti zrodu ČSR, aj. literárních prací, připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika.

MLADÝM

Zažili jste někdy posměch druhých lidí?

Nuže tedy, vy boháči: plačte a naříkejte nad strastmi, které na vás přijdou. Vaše bohaté zásoby hnijí. Vaše zlato a stříbro rezaví, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Hromadili jste si majetek. Ale mzda, o kterou jste ošidili druhé, křičí a ten křik pronikl až k Božímu sluchu.

(srov. Jak 5,1-6)

Natrefili jste někdy na arogantního člověka, kterého jste potřebovali?

Zažili jste už někdy posměch či pohrdání od druhých lidí? Nebo z vás někdo udělal „blbce“ v oboru, ve kterém se nevyznáte, ale on je v něm více zkušený než vy? Anebo to byl dokonce odborník a vy jste od něj očekávali profesionální službu, pomoc, či pochopení?!

Mohli jste se takto možná setkat s nějakým automechanikem, či lékařem, zdravotní sestrou, řemeslníkem, učitelkou, nadřízeným, kolegou, spolužákem, kamarádem, svým rodičem, manželkou, manželem, duchovním, policistou, úředníkem, politikem atd. atd.

A jak toto souvisí s výše uvedeným biblickým citátem „...vy boháči: plačte...“? Zcela zásadně!

Každý z nás je v něčem „bohatý“

Každý člověk je totiž něčím od Boha nadaný, obdarovaný a vybavený. Každý člověk má nějaké talenty a vlohy, kterými může být užitečný a prospěšný. Každý z nás je „bohatý“ - něčím jiným.

Někdo umí naslouchat a vcítit se do druhého, jiný umí povzbudit, další umí opravit počítač, jiný umí skvěle učit a vysvětlovat, další umí vařit, léčit, ošetřovat, vychovávat, někdo je dobrý ředitel, politik, někdo jiný zdědil velké peníze, nebo je umí vydělávat, někomu dalšímu se daří v podnikání...

Své talenty můžeme využít i zneužít

Rozhodující ale je, jak toto bohatství každý člověk používá. Každá vloha – talent – „bohatství“ lze totiž používat k prospěchu svému i druhých, anebo si ho nechat jen pro sebe, či ho dokonce namířit proti druhým.

Z Bible vyplývá, že Bůh stvořil lidi jako různé části těla, které se mají harmonicky doplňovat a solidárně si pomáhat.

Nemají si konkurovat, navzájem se manipulovat, či proti sobě bojovat.

Kdo si ucpe ucho při chud'asově křiku, nedojde sluchu, až sám bude křičet

Bůh nás každého tedy vybavil něčím, čím můžeme být ostatním prospěšní a očekává to od nás. Každý z nás pak tomuto Bohu jednou staneme tvář v tvář. A staneme také tvář v tvář i všem těm lidem, kterým jsme svým bohatstvím byli prospěšní, či naopak jim pomoc odmítli, anebo dokonce jsme naše vlohy použili proti nim. Tehdy naše jednání bude k naší oslavě, či se obrátí proti nám...

Bůh sám se totiž navíc ztotožňuje se všemi potřebnými lidmi: „Cokoliv jste učinili jednomu z těch nejposlednějších lidí, mně jste učinili. A cokoliv jste neučinili jednomu z těch nejposlednějších lidí, ani mně jste neučinili.“ (srov. Mt 25,31-46). Jinde v Písmu pak stojí: „Poklady nahromaděné křivým jazykem jsou léčkou smrti. Kdo si ucpe ucho při chud'asově křiku, nedojde sluchu, až sám bude křičet“ (srov. Přís 21,1-13). A „Neodpírej prokázat dobrodiní, když je v tvé moci. Nechystej proti bližnímu zlo...“ (srov. Přís 3,27-29).

A co já s tím?

Každý z nás umí vypočítat mnoho věcí, které neumíme, které se nám nedaří, v čem jsou druzí lepší, úspěšnější, prospěšnější. Ale není nutné a ani dobré se navzájem srovnávat, porovnávat a závidět si, čím je kdo nadaný, co kdo obdržel „do vínku“. Je ale potřeba hledat a nacházet to dobré „bohatství“, které je vloženo právě do mě. A s tím pak být prospěšný svému okolí. I v maličkostech. A s láskou – která každému našemu jednání dává nikdy nekončící a věčný užitek.

Takové jednání je pak zdrojem radosti a pokoje.

Pro nás i pro naše okolí.

Radosti věčné.

Podle: www.vira.cz

Bitva u Chlumce koncem srpna roku 1813

Napoleonovo tažení do Ruska skončilo v prosinci roku 1812 zničením francouzské Velké armády. Z původních cca 675 tisíc mužů se vrátilo nejvýše 70 tisíc, bojeschopných zůstalo necelých 10 tisíc mužů. Francouzské jednotky se přeskupily a spojily s čerstvými posilami z Francie. Poté následovaly další boje na německém území během tzv. saského tažení.

Ve dnech 26. 8. a 27. 8. 1813 utrpěli protinapoleonští spojenci katastrofální porážku v bitvě u Drážďan (něm. Dresden). Bitvu o město Drážďany Napoleon vyhrál mimořádně silnou a přesnou palbou z děl, palácích ze silně opevněného města Drážďan. Napoleon už tehdy neměl dostatek jízdy. Proto za ustupujícím nepřítelem poslal svůj 1. armádní sbor o síle 30 tisíc mužů, kterému velel generál D. R. Vandamme. Ten dostal za úkol překročit Krušné hory a pronásledovat spojenecké jednotky směřující do Čech. Ustupující vojsko bylo složeno z vojenských jednotek Ruska, Rakouska a Pruska. Podle toho, kam ustupovalo, se mu říkalo Česká armáda. Velel ji generál Karel Philip kníže ze Schwarzenberga, praděd dnešního českého politika Karla knížete Schwarzenberga.

V noci z 28. 8. na 29. 8. 1813 se bojovalo v obci Petrovice, ráno 29. 8. 1813 zahřměla kanonáda v obci Nakléřov a u Zadní Telnice. Další ústup spojenců přes Chlumec a Přestanov by znamenal riziko ohrožení zbytku České armády, jejíž většina ustupovala přes Kyšperk. S touto armádou ustupovali také ruský car Alexander I. a pruský král Fridrich Vilém III. Bezpečnost panovníků zajišťovaly jednotky spojeneckého generála Osterman-Tolstoj. Ten svým jednotkám nařídil zaujmout pozici napříč teplickou silnicí, zhruba na čáře Unčín, Přestanov, Chabařovice s předsunutým postavením u Stradova. Protože se obával odtržení svého levého křídla, nařídil toto postavení hájit 1. gardové divizi generál-poručíka A. P. Jermolova. Pravému křídlu se nedostávalo pěchoty ani dělostřelectva, bylo tvořeno vesměs jezdeckem.

První boje nastaly kolem 10. hodiny u chlumeckého hřbitova. Po prudkých srážkách Francouzi postupně obsadili celou obec a zejména strategicky významný vrch Horka, kde umístili svůj hlavní stan. Mezitím se už přední francouzské voje střetly se zadními voji Rusů. Ti se zoufale bránili. Vandamme, jistý si svým vítězstvím, ani nečekal na soustředění všech svých sil, které postupně přicházely z hor. Vyslal svého generála Creuzera, aby obsadil nedaleké město Ústí nad Labem. Druhý útok zahájili Francouzi kolem 13. hodiny. Směřoval na Stradov a postupně se jim během dne podařilo vytlačit spojence až na pomezí obcí Stradov a Přestanov. V prudkých bojích padlo mnoho mužů na obou stranách, byl mezi nimi i generál Rouse.

Kolem 16. hodiny se pokusila část francouzského jezdeckva obejít pravé křídlo spojenců. Tento útok byl však odražen u Chabařovic dobře mířenou palbou ruských baterií a s pomocí kyrysníků, kteří na bojiště dorazili teprve v průběhu bitvy. Zhruba v 17 hodin podnikli Francouzi ve 2 silných kolonách poslední útok na postavení protivníka. Ruské zálohy se ztenčily na pouhých několik set mužů. Ztráty toho dne činily cca 12 tisíc vojáků (cca po 6 000 na obou stranách). Také ruský generál Osterman-Tolstoj utrpěl těžké zranění. Proto se vedení dalších bojů ujal ruský generál Barclay de Tolly. K večeru toho dne dorazily k Chlumu zbytky 1. francouzského armádního sboru, a tak se francouzský generál Vandamme netajil optimismem. Svým podřízeným důstojníkům sdělil, že již ve čtvrtek, dne 2. 9. 1813, budou společně obědovat v Praze. Počítal totiž s příchodem dalších posil v čele s císařem Napoleonem.

Napoleona však silně znepokojoval postup spojeneckých vojsk v Braniborsku a v Lužici. Proto považoval přesun hlavních francouzských sil do Čech za riskantní. Ponechal tedy Vandammův armádní sbor jeho vlastnímu osudu. Během noci pak začala z Krušných hor

vycházet Česká armáda, která posílala oslabené spojenecké sbory a mohla se zapojit do dalších bojů. Ruský car Alexander I. a pruský král Fridrich Vilém III. poté sledovali další průběh bitvy z bezpečné vzdálenosti Doubravské hory u nedalekých Teplic. Rakouský císař František I. byl opatrnější. Zastavil se až v Lounech, kam mu zprávy o probíhající bitvě přinášel posel.

Druhý den časně ráno se rozpoutaly prudké boje. Zatímco pravé křídlo Francouzů vytlačilo Rusy ze Stradova a útočilo na Klöckerův mlýn, situace na levém křídle se již od začátku vyvíjela ve prospěch spojenců. Údoli mezi Chabařovicemi a Českým Újezdem se zaplnilo ruským lehkým jezdectvem. Rakouská pěší divize generála Colloredo-Mansfelda sestoupila z výšin zvaných „Na Běhání“ a postupem přes Hrbovice se rychle zmocnila Střížovického vrchu. Aby zabránil obchvatu levého křídla, musel gen. Vandamme oslabit střed svého postavení u Chlumce.

Kolem poledne panoval na francouzské straně relativní klid, Vandamme stále ještě doufal v příchod Napoleonovy armády. Namísto ní se však v Nakléřovském průsmyku objevili Prusové pod velením generála Friedricha Kleista. Francouzi se velmi rychle vzpamatovali z překvapení, které nebylo o nic větší, než údiv samotných Prusů. Vandamme se rozhodl ponechat na místě veškeré vozatajstvo a dělostřelectvo, které mělo pozdržet postup Rusů a Rakušanů. Zbytek pěchoty a jezdeckva provedl na Vandammův rozkaz v prostoru mezi Chlumcem a Žandovem obrát čelem vzad, aby se probil liniemi pruských jednotek. Postavení Prusů se táhlo napříč teplickou silnicí mezi Horním Varvažovem a úpatím Krušných hor u osady Ždírmice.

Francouzskému jezdectvu se podařilo probít pruskými voji do hor, přičemž jim do zajetí málem padl generál Kleist. Tak velké štěstí jako Kleist neměl francouzský velitel D. R. Vandamme. Společně s dalšími 4mi francouzskými generály byl zajat na Asmanově louce ve Ždírmickém údolí nad Žandovem. Obklíčená francouzská vojska poté propadla panice a dala se na neorganizovaný útek. Během této bitvy byly zcela zničeny obce Chlumec, Stradov, Žandov, Přestanov, Roudné a Dolní Varvažov. Zemřelo 11 000 Francouzů a na 9 300 spojenců, převážně Rusů. Další tisíce vojáků pak byly zraněny.

Císař Napoleon se nehodlal s touto porážkou smířit. Proto se ve dnech 17. 9. a 18. 9. 1813 znovu pokusil o průnik do Čech, opět přes Chlumec. Usídlil se v obci Nakléřov. Odtud z místního kostela sv. Josefa pozoroval pokus svých armádních sborů proniknout horským průsmykem. Kvůli odporu spojeneckých vojsk, vedených gen. Karlem Schwarzenbergem, a také kvůli rozbláceným horským cestám se Francouzům nepodařilo sejít do údolí a rozvinout vojenské šiky. Proto již 18. 9. 1813 vydal Napoleon rozkaz k ústupu. Tento den byl posledním dnem, během něhož slavný francouzský císař Napoleon Bonaparte pobýval na území dnešní České republiky.

S využitím internetu připravil Jiří Kachlík, Česká republika

Jak zacházet s bolestí

Život se zpravidla nepodobá procházce růžovým sadem. Někdy přichází nezvaná bolest, která na naši životní cestu navrhne celou horu kamení.

Bolest s sebou nese změnu a změna přináší těžký úkol. Hora však může být zdolána a problémy se dají zvládnout.

Všichni jsme dílem milujícího Stvořitele, jsme úžasným celkem mysli a těla, duše a citů. Jestliže se jedna nebo více částí tohoto celku vychýlí z rovnováhy, působí bolest jako výstraha a signál.

Ať už je bolest, se kterou se máš vypořádat, krátkodobá nebo vleklejší, ať je to zranění nebo nemoc, duševní otřes či ztráta, můžeš hledat a nalézat slova, která ti dodají odvalu a budou tě inspirovat.

Níže uvedené myšlenky ti mohou být pomocí. Nenabízejí žádná rychlá a jednoduchá řešení. Může to však být nabídka, jemná připomínka. Každá cesta od zranění k celistvosti je totiž proces, který potřebuje malé konkrétní krůčky.

* Vyhledej si informace. Čti, dotazuj se, hledej na internetu, kontaktuj odborníky nebo lidi v podobné situaci jako jsi sám. Na základě takové informovanosti budeš v lepší situaci, abys mohl posoudit své možnosti a hledat, jak máš konkrétně reagovat.

* Bolest nás učí určovat si priority. Možná teď vidíš nový smysl a význam toho, co jsi předtím, když jsi byl zaneprázdněn, bez povšimnutí přecházel. Vypočítej si v duchu, co nyní můžeš přičíst ke svému životu.

* Občas se ti možná zdá, že tě nikdo nechápe. Stane-li se to, odolej svému nutkání přerušit kontakt s lidmi. Koneckonců jsme všichni do určité míry zakusili bolest a schopnost se vcítit je jednou z nejdůležitějších Božích připomínek, že jsme si v tolika směrech podobní.

* Hledej nové cesty, na které tě může nasměrovat tvá bolest. Změna směru tě může posunout k netušeným možnostem. Jednoduchá objížďka ti poskytne nejedno dobrodružství života!

* Zkrášli své dny díkůvzdáním a chválou! Vystup ze sebe a ze své bolesti, abys mohl poděkovat za všechno, co nám Bůh dává, co nám už dal. Zakoušení Božího pokoje a lásky tě pozvedne nad všechny starosti a záležitosti tohoto světa.

Převzato z edice Skřítková pomoc, kterou vydalo nakladatelství Doron.

Bolest může být i životadárná

„Bůh vysvobodil můj život ze smrti, mé oči ze slz, mé nohy z pádu. Budu kráčet před Bohem v zemi živých.“

Ž 116,8-9

Asi před půl rokem jsem zažila okamžik, kdy jsem pochopila, že Bůh vysvobodil můj život ze smrti. Mé oči v té chvíli byly plné slz a připadala jsem si, jako kdybych padala dolů z útesu. Nenapadlo by mě, že záchrana – cesta k životu, je i bolestná... A přesto – bylo to tak.

Bůh je někdy náročný a staví nám laťku vysoko. Snad se nám může zdát, že žádá nemožné. Když ale následujeme jeho volání i přes bolest, kterou v danou chvíli pocítujeme, dodá nám vše, co potřebujeme k tomu, abychom mohli jeho volání poslechnout.

Ve chvíli, kdy jsme ochotni vložit život do Jeho rukou, a kdy skutečně řekneme „Ano“, ucítíme, že naše oči byly zbaveny slz a že již nepadáme, ale kráčíme jistou nohou s tím, který je naším Průvodcem.

Když zažijeme uzdravení a záchranu, znamená to snad, že již nikdy nebudeme smutní? Nebo že už nikdy nezažijeme pád? To ne. V našem životě se může udát ještě mnohé.

Ale s pohledem upřeným na Boha můžeme věřit tomu, že nepadneme definitivně, že znovu vstaneme a budeme-li po tom toužit, necháme se znovu a znovu vést do země živých.

Podle: www.vira.cz

Anna Kolesárová: “In Defensum Castitatis”

On September 1, 2018, Anna Kolesárová was beatified by Cardinal Angelo Becciu, the new Prefect of the Congregation for the Causes of Saints. The beatification ceremony took place at the Lokomotíva club's football stadium in Kosice, Slovakia. Over 30,000 people were in attendance for the ceremony. A devout Roman Catholic, Anna was merely a young girl of sixteen when she refused to submit to a Red Army soldier. Declaring she'd rather die than lose her chastity, the soldier shot and killed her in front of her father. Anna's last words were Goodbye Father! Jesus, Mary, Joseph!

Anna Kolesárová was born on the 14th of July 1928 in Vysoka nad Uhom Czechoslovakia to Ján Kolesár and Anka Kušnírová. Anna was the youngest of three children. She had a sister named Mary and a brother Michal. She was from a family of religious farmers who attended mass regularly. When Anna was just 10 years old, her mother passed away and Anna assumed the responsibility of taking care of the household. She was described as modest and known to attend mass with her friends after she completed her chores.

In 1944 one of the most intense battles of World War II passed through the town of Michalovce. The battle brought extreme danger to the area and its inhabitants sought refuge in their cellars. On the 22 of November 1944, the Red army soldiers entered Kosice (now Slovakia). Anna, her siblings, her father and their neighbors hid in the cellar. While searching the house, a drunken Soviet soldier discovered the people in hiding. Anna's father asked her to give the soldier something to eat. Anna emerged from the hideout up the stairs into the kitchen. Dressed in black modest dress as women in the area did to deter inappropriate behavior in soldiers, Anna prepared food and water for the soldier. Sadly, the soldier began making aggressive unwanted advances towards the young Anna. Kolesárová refused his advances and pulled herself out of his grip and ran to the cellar. The soldier ran after her to the cellar

The grave of blessed Anna Kolesárová

where her family was. There the soldier jumped her and ordered her to die in front of her father. He aimed his rifle at her in front of her family. Her final words were "Goodbye father! Jesus, Mary, Joseph!" Being the devout Catholic that Anna was, she had made her last confession and received Communion not long before she was killed.

In a world where much of our youth has drifted away from the very basics of our Roman Catholic faith, Anna is a reminder of how sacred chastity is. At sixteen, she gave her life in defense of her purity. Her beatification process began in 2004 after the Congregation for the Causes of Saints titled her as a Servant of God. A diocesan investigation into her life and murder was opened in Košice on 2 April 2005 and was ended on 14 February 2012. 38 people attested to the facts of Anna's life and death. In June of 2013, the Congregation for the Causes of Saints validated the diocesan process in Rome and received the Positio dossier from the postulation. Theologians approved the cause as did the Congregation on 6 February 2018. Her beatification was confirmed on 6 March 2018 after the Pope confirmed that Kolesárová had died "in defensum castitatis" (defending her virginity).

By Jana Krcek

E Pluribus Plures

I know. The title doesn't look right. The slogan on our money is "*Epluribus unum*": from many, one. Perhaps, though, you have noticed that we are not a very united nation. So, "from many, many" might be more appropriate.

By way of example, at the end of June, I accepted an invitation to lead the opening prayer at a rally in downtown Joliet. The rally was intended to show support for keeping immigrant families together during the initial review process, even though clearly many entered the country improperly. The United States Catholic bishops have spoken out in support of this family-friendly approach.

Now, I am quite aware that immigration is one of the many issues dividing us. But I thought leading a very neutral prayer on behalf of a group of people who were gathered to support family unity was rather "safe." (Part of the prayer was printed in last month's *Christ is our Hope*.) Yet, as I stepped back to the sidelines, a middle-aged man approached me and said that he was going to call his pastor on Monday and ask him to take him off the parish rolls because I had prayed with "those Communists."

We have never really been a united nation, not since about 10 minutes after Lord Cornwallis surrendered to George Washington at Yorktown. We even had a very deadly civil war. Watch the eve-

ning news, and surely something will make your blood pressure rise. There is a whole list of topics that is avoided in "polite" company.

Having come of age in the late 1960s, I understand our lack of unity well. Even at the Boy Scout summer camp where I worked, one fellow staffer, a good friend of mine, was fired for refusing to salute the flag, as his way to protest the Vietnam War. Americans value their right to make up their own minds and speak them – and hold on to them to the death. When is the last time you heard someone say, with regard to one of our contentious issues, "You know, you may have a point there?"

I address this matter, not because I want to live in some fantasy world where everyone thinks alike. My specific concern arises from my role as a shepherd of the Church. We bishops, following the command Christ gave to His apostles, are designated to teach others "all that I have commanded you."

Of course, Christ did not teach everything about everything. Nor has the Magisterium of the Church tied down everything in its 2,000-year history. This is particularly true in the concrete circumstances of life that we call "politics." But we bishops still have a role and are conscientious about it in addressing contemporary issues.

Most issues are defined by basic moral principles that all of us are expected to

accept. The application of those principles, in specific, concrete situations, leaves room for personal judgment. But the guidance of the bishops should not be dismissed lightly.

When people make up their minds about political issues, first and foremost, on the basis of party affiliation or political leaning, they may leave little room for the teaching and guidance of us bishops. Thus, the Church is left just as fractured as society in general. We may literally "sing from the same hymnal" in church but then go out into the world, where, in theory we should give common witness, but instead speak with many and contradictory voices.

What an embarrassment when Catholic politicians and other, high-profile individuals advocate for a woman's right to choose abortion (with no regard for the right of the child or the father), or when ordinary Catholics support the idea of building a wall around the "land of the free."

I have no desire to control your thinking, even where matters of faith are involved. But I do ask: How do you form your political views? The Church and her Divine Teacher offer a way to unity – or we can be many.

*By Bishop R. Daniel Conlon
Christ is our Hope, September 2018
www.dioceseofjoliet.org*

Loretánské zvonky

Loretánské zvonky (zvonohru) zná snad každý Čech a milovník barokní Prahy. Romantické duše si odpradávná vyprávěly příběhy o původu zvonků, které zaznamenal spisovatel Jan Neruda. Jedna pověst praví o vdově, která žila na Novém Světě a měla tolik dětí, kolik bylo zvonků. Pak ale do Prahy přišel mor a matce umíralo jedno děťátko za druhým. Žena vždy zašla do Lorety a nechala dítěti zazvonit na jeden ze zvonečků. Nakonec zůstala sama - a sama také ulehla na smrtelnou postel. Tehdy si poprvé posteskla, že už není na světě nikdo, kdo by dal zazvonit za ni. A v tom se všechny zvonky na Loretě rozezněly a od té doby zpívají dodnes svoji krásnou mariánskou písničku...

Podle jiné pověsti darovala zvony Loretě nešťastná matka. V době, kdy v Praze řádil mor, umíraly stovky lidí. Smrt si postupně vzala i několik bratrů, žijících nedaleko Loretánského náměstí. Za každého z nich věnovala zarmoucená matka kostelu zvonek. Když zemřel poslední, darovala zvonek největší, a mor ustal.

Třetí pověst už skrývá v sobě historická fakta: Zámožný pražský měšťan a obchodník s plátnem Eberhard z Glauchova měl dceru, která se těžce rozne mohla. Nešťastný Eberhard denně chodil do loretánské svatyně, kde se modlil

za uzdravení své dcery a prosil Pannu Marii, aby mu dala znamení, co má udělat pro to, aby zlá nemoc ustoupila. Jednoho dne jej jakýsi tajemný hlas pobídl, ať jde domů, že jeho dcera je uzdravena. Po svém návratu s překvapením zjistil, že je tomu skutečně tak. Zároveň mu však jeho uzdravená dcera vyličila zvláštní sen, který se jí zdál, když ještě ležela v horečkách. Viděla loretánskou věž, kolem níž se začali slétávat andělé. Každý z nich držel v rukách zvonek. Najednou začali všichni andělé zvonit a jejich vyzvánění znělo jako krásná hudba. Eberhard pochopil, že právě tento sen jeho dcery je znamením od Panny Marie a rozhodl se pro Loretu opatřit zvonohru. (Je prokázáno, že Eberhard z Glauchova skutečně patřil mezi významné dárce finančních prostředků pro její stavbu).

Loretánská zvonohra je umístěna ve věži z roku 1693. Zkonstruoval ji hodinář Petr Neumann roku 1694, zvonky odlil amsterdamský zvonař Claudius Fremy. Zvony jsou nehybné, rozeznávají je kladívka, která uvádějí do pohybu úderem na klaviaturu. Sedmadvacet z třiceti zvonků zní v rozsahu dvě a čtvrt

Klaviatura, na níž lze hrát melodii, které rozezvučí Loretánské zvonky

Hodinový stroj a válec s výstupky, který každou hodinu uvádí do pohybu mechanismus Loretánské zvonohry hrající Mariánskou píseň *Tisíckrát pozdravujem Tebe*.

oktávy, ke třem nejmenším není zavedena mechanika. Zvonkohra se poprvé rozezněla 15. srpna 1695. Má dva systémy, jeden ovládá hodinový stroj a každou celou hodinu automaticky hraje mariánskou píseň *Tisíckrát pozdravujem Tebe*, druhý systém je ovládán hudebníkem, který může hrát různé skladby ovšem v omezeném rozsahu oktáv. Výjimečnost zvonohry pražské Lorety spočívá především v její autenticitě - jde o jeden z posledních dochovaných barokních nástrojů v Evropě, jejichž mechanismus nebyl nijak modernizován.

Nejsmutnější osud prožívala zvonohra během minulého století, kdy se za okupace poprvé na delší čas odmlčela. Po nástupu komunistického režimu kupodivu směla hrát, ale bez možnosti jakýchkoliv oprav. (Měla to být její labutí píseň). Každou hodinu hrála melodii mariánské písně, a pomáhala tak přežít kruté mučení, které páchali soudruzi v nedalekém „domečku“ na politických věznicích. Dej Bůh, abychom s důvěrou volali k Matičce a prosili o pokojné časy.

P. Vojtěch Dvouletý, OFMCap

**Foto na zadní straně:
Průčelí pražské Lorety,
kde na hlavní věži
hraje proslulá zvonohra**

